

Зліва: Президенти України, Литви і Польщі
Володимир Зеленський, Гітанас Науседа, Кароль Навроцький. Фото (ОПУ)

1918, 29 СІЧНЯ – ВІДБУВСЯ БІЙ ПІД КРУТАМИ

Перепоховання загиблих студентів під Крутами.

У Крутах 29 січня 1918 року перебувало до 520 українських вояків і юнаків та студентів, які мали на озброєнні до 16 кулеметів та одну гармату на залізничній платформі.

Упродовж дня вони вели бій за станцію з більшовицькими військами загальною чисельністю (за твердженням більшості джерел) 4800 осіб, в їх числі 400 балтійських матросів. Усі добре озброєні і з артилерією.

Після бою, у примерках, українські війська організовано відступили зі станції Крути до своїх ешелонів. 27 студентів та гімназистів, які знаходилися у резерві, під час відступу потрапили у полон. І наступного дня ці 27 героїв були розстріляні або замордовані. Згодом їх поховали на Аскольдовій могилі у Києві.

За сучасними підрахунками втрати українських військ під Крутами оцінюють у 70–100 загиблих. Серед них – 37–39 полеглих у бою та розстріляних студентів і гімназистів. На сьогодні відомі прізвища 20 з них. Це студенти Народного університету Олександр Шерстюк, Ісидор Пурик, Борозенко-Конончук, Головащук, Чижов, Сірик, Омельченко (сотник); студенти університету Св. Володимира Олександр Попович, Володимир Шулгин, Микола Лизогуб, Божко-Божинський, Дмитренко, Андрій; гімназисти 2-ї Кирило-Мефодіївської гімназії Андрій Соколовський, Євген Тернавський, Володимир Гнаткевич (з 6-го класу), Григорій Піпський (галичанин), Іван Сорокевич (з 7-го класу), Павло Кольченко (прапорщик), Микола Ганкевич (з 8-го класу).

Втрати більшовицьких військ під Крутами – близько 300 вояків. Затримавши ворога на чотири дні, київські юнаки дали змогу укласти Брест-Литовський мир, що означав міжнародне визнання української незалежності.

Український Інститут Національної Пам'яті

ПОСИЛЕННЯ ПРАЦІ МІЖ УКРАЇНОЮ, ПОЛЬЩЕЮ І ЛИТВОЮ

ОПУ. Україна, Литва і Польща мають бути ефективними у співпраці задля захисту свого суверенітету та своїх народів, і так мають діяти всі країни як у нашому регіоні, так і загалом у Європі. На цьому наголосив Президент України Володимир Зеленський після зустрічі глав держав у форматі Люблінського трикутника у Вільнюсі.

«Ми говорили сьогодні про ППО, яким чином ми можемо посилити Україну. Дмовились і з Каролем, і з Гітанасом, що наші команди будуть працювати і далі щодо питань програм SAFE (Security Action for Europe), PURL (Prioritised Ukraine Re-

quirements List). Це дуже важливі програми, які дійсно нам допомагають», – повідомив Глава Української держави.

Програма PURL уже показує свою ефективність, і завдяки їй європейські партнери можуть закуповувати ракети для української ППО. Натомість SAFE потребує принципових рішень: повинен бути чіткий відсоток на співпрацю, на спільне оборонне виробництво з Україною.

Володимир Зеленський також подякував Литві й Польщі за підтримку української енергетики та людей, які переживають наслідки жорстоких російських ударів,

обладнанням й іншою допомогою.

Під час зустрічі лідери обговорили й дипломатичний процес, передусім роботу з американською стороною. Президент України наголосив, що не можна зменшувати тиск на Росію, Європа має бути достатньо рішучою для цього: зупинити російські танкери, блокувати пропаганду, обрізати схеми обходу санкцій.

Володимир Зеленський переконаний, що треба надалі працювати разом, щоб інституції об'єднаної Європи були ефективними, а Європейський Союз був глобальним лідером.

➔ Посилення стор. 4

BCU Foundation

PRESENTS

RESILIENT HEARTS

AN EVENING WHERE COMPASSION MEETS ACTION

WITH CELEBRITY CHEF YEVHEN KLOPOTENKO & JOURNALIST CAOLAN ROBERTSON

SATURDAY | 21 | FEBRUARY

5:00 PM

OLD MILL TORONTO

YEVHEN
KLOPOTENKO

CAOLAN
ROBERTSON

(416) 763-3388 | WWW.BCUFOUNDATION.COM | TICKETS \$250

ПРОМОВА ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА КАНАДИ МАРКА КАРНІ В ДАВОСІ

Карні про нові правила у світі: Якщо нас нема за столом — ми в меню

«Останній Bastion»

«Для мене велика честь — і водночас обов'язок — бути з вами в цей переломний момент для Канади та всього світу.

Сьогодні я говоритиму про розрив світового порядку, кінець гарної казки та початок жорстокої реальності, у якій геополітика великих держав більше не обмежена жодними рамками.

Але я також стверджую: інші країни, зокрема середні держави, такі як Канада, не є безсилими. Вони мають потенціал побудувати новий порядок, що втілює наші цінності — повагу до прав людини, сталий розвиток, солідарність, суверенітет і територіальну цілісність держав.

Сила менш могутніх починається з чесності.

Щодня нам нагадують, що ми живемо в епоху суперництва великих держав. Що порядок, заснований на правилах, згасає. Що сильні роблять те, що можуть, а слабкі страждають так, як мусять.

Цей афоризм Фукідида подають як неминучість — як природну логіку міжнародних відносин, яка знову заявляє про себе. І, зіштовхнувшись із цією логікою, країни мають сильну спокусу підлаштуватися, щоб вижити. Пристосуватися. Уникнути неприємностей. Сподіватися, що поступливість купить безпеку.

Це не спрацює.

Отже, які у нас є варіанти?

У 1978 році чеський дисидент Вацлав Гавел написав есе під назвою «Сила безсилих». У ньому він поставив просте запитання: як комуністична система підтримувала сама себе?

Його відповідь починалася з продавця овочів. Щоранку цей крамар вивішує у вітрині плакат: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!». Він у це не вірить. Ніхто в це не вірить. Але він усе одно вішає плакат — щоб уникнути неприємностей, продемонструвати лояльність, не виділятися. І оскільки кожен крамар на кожній вулиці робить те саме, система зберігається.

Не лише через насильство, а й через участь звичайних людей у ритуалах, які вони самі вважають фальшивими.

Гавел називав це «життям у брехні». Сила системи походить не від її істинності, а від готовності кожного поводитися так, ніби вона істинна. Її крихітність походить із того ж джерела: коли бодай одна людина перестає грати роль — коли продавець овочів знімає свій плакат — ілюзія починає тріщати.

Настав час для компаній і країн зняти свої плакати.

Марк Карні промовляє на Світовому Економічному Форумі в Давосі
Фото: «Останній Bastion»

Десятиліттями такі країни, як Канада, процвітали в умовах того, що ми називали міжнародним порядком, заснованим на правилах. Ми приєднувалися до його інституцій, проголошували його принципи та отримували вигоду від його передбачуваності. Під його захистом ми могли проводити зовнішню політику, засновану на цінностях.

Ми знали, що ця історія була частково фальшивою. Що найсильніші робили для себе винятки, коли це було зручно. Що правила торгівлі застосовувалися асиметрично. Що міжнародне право діяло з різною суворістю залежно від того, ким був обвинувачений і ким — жертва.

Ця фікція була корисною. Американська гегемонія, зокрема, допомагала забезпечувати суспільні блага: відкриті морські шляхи, стабільну фінансову систему, колективну безпеку та механізми вирішення суперечок.

Тож ми вішали плакат у вікно. Ми брали участь у ритуалах. І здебільшого уникали вказувати на прірву між риторикою та реальністю.

Ця угода більше не діє.

Скажу прямо: ми перебуваємо не в переході, а в розпалі розриву.

За останні два десятиліття низка криз у фінансах, охороні здоров'я, енергетиці та геополітиці оголила ризики екстремальної глобальної інтеграції.

Останнім часом великі держави почали використовувати економічну інтеграцію як зброю: тарифи — як важіль тиску, фінансову інфраструктуру — як засіб примусу, ланцюжки постачання — як вразливості, які можна експлуатувати.

Ви не можете «жити у брехні» про взаємну вигоду інтеграції, коли сама інтеграція стає джерелом вашого підпорядкування.

Багатосторонні інституції, на які покладалися середні держави — СОТ, ООН, СОР та вся архітектура колективного вирішення проблем, — суттєво ослаблені.

У результаті багато країн доходять

однакових висновків: вони мають розвивати більшу стратегічну автономію — в енергетиці, продовольстві, критично важливих мінералах, фінансах і ланцюжках постачання.

Цей імпульс зрозумілий. Країна, яка не може прогодувати себе, забезпечити паливом або захистити, має небагато варіантів. Коли правила більше не захищають вас, ви змушені захищати себе самі.

Але давайте тверезо подивимося, куди це веде.

Світ фортець буде біднішим, крихітним і менш стійким.

Є й інша істина: якщо великі держави відмовляться навіть від удаваних правил і цінностей заради безперешкодного переслідування своїх інтересів, вигоди від «транзакційності» — прагматичних угод — ставатимуть дедалі важчими для відтворення. Гегемони не можуть нескінченно монетизувати свої відносини.

Союзники почнуть диверсифікуватися, щоб застрахуватися від невизначеності. Купувати страховку. Розширювати варіанти. Це відновлює суверенітет — суверенітет, який колись ґрунтувався на правилах, але дедалі більше спиратиметься на здатність протистояти тиску.

Як я вже сказав, таке класичне управління ризиками має свою ціну. Але витрати на стратегічну автономію та суверенітет можна і потрібно розділити. Колективні інвестиції в стійкість дешевші, ніж будівництво кожним власної фортеці. Спільні стандарти зменшують фрагментацію. Взаємодоповнюваність дає вигоду для всіх.

Питання для середніх держав, таких як Канада, полягає не в тому, чи адаптуватися до цієї нової реальності. Ми мусимо це зробити. Питання в іншому: чи ми адаптуємося, просто зводячи вищі стіни, чи здатні на щось більш амбітне.

Канада була серед перших, хто почув цей тривожний дзвінок, що змусило нас докорінно змінити нашу стратегічну позицію.

Канадці розуміють: старе, комфортне припущення про те, що наша географія та членство в альянсах автоматично гарантують процвітання й безпеку, більше не працює.

Наш новий підхід ґрунтується на тому, що Александер Стубб назвав «реалізмом, заснованим на цінностях» — іншими словами, ми прагнемо бути водночас принциповими й прагматичними.

Принциповими — у нашій відданості фундаментальним цінностям: суверенітету й територіальній цілісності, забороні застосування сили (за винятком випадків, передбачених Статутом ООН), повазі до прав людини.

Прагматичними — у визнанні того, що прогрес часто є поступовим, що інтереси розходяться і що не кожен партнер поділяє наші цінності. Ми взаємодіємо широко й стратегічно, з відкритими очима. Ми сприймаємо світ таким, яким він є, а не чекаємо на світ, яким хотіли б його бачити.

Канада калібрує свої відносини так, щоб глибина співпраці відображала наші цінності. Ми надаємо пріоритет широкій взаємодії, щоб максимізувати свій вплив, зважаючи на нестабільність світового порядку, супутні ризики й те, що стоїть на кону в майбутньому.

Ми більше не покладаємося лише на силу наших цінностей — ми спираємося і на цінність власної сили.

Ми розбудовуємо цю силу вдома.

З моменту приходу нашого уряду до влади ми знизили податки на доходи, прибуток від капіталу та бізнес-інвестиції, усунули всі федеральні бар'єри для міжпровінційної торгівлі та прискорюємо інвестиції обсягом у трильйон доларів в енергетику, штучний інтелект, критично важливі мінерали, нові торгові коридори та інші ключові напрями.

Ми подвоюємо витрати на оборону до 2030 року й робимо це так, щоб одночасно розбудовувати вітчизняну промисловість.

Ми швидко диверсифікуємо зовнішні зв'язки. Ми домовилися про всеосяжне стратегічне партнерство з Європейським Союзом, зокрема про приєднання до SAFE — європейських угод щодо оборонних закупівель.

За останні шість місяців ми підписали дванадцять інших угод у сферах торгівлі та безпеки на чотирьох континентах.

За останні кілька днів ми уклали нові стратегічні партнерства з Китаєм і Катаром.

Ми ведемо переговори щодо угод про вільну торгівлю з Індією, АСЕАН, Таїландом, Філіппінами та МЕРКОСУР.

Для вирішення глобальних проблем ми використовуємо підхід

➔ Закінчення з стор. 2

«змінної геометрії» — різні коаліції для різних питань, виходячи з поєднання цінностей і інтересів.

Щодо України: ми є одним із ключових членів «Коаліції охочих» і одним із найбільших донорів її оборони та безпеки в розрахунку на душу населення.

Щодо суверенітету в Арктиці: ми твердо стоїмо поруч із Гренландією та Данією й повністю підтримуємо їхнє унікальне право визначати майбутнє Гренландії. Наша відданість Статті 5 залишається непохитною.

Ми працюємо з союзниками по НАТО, включно з країнами Північної Європи та Балтії, щоб зміцнити північний і західний фланги Альянсу — зокрема через безпрецедентні інвестиції Канади в загоризонтні радари, підводні човни, авіацію та розміщення військ на місцях. Канада рішуче виступає проти тарифів щодо Гренландії та закликає до цілеспрямованих переговорів задля досягнення спільних цілей безпеки й процвітання в Арктиці.

У багатосторонній торгівлі ми підтримуємо зусилля з наведення мостів між Транстихоокеанським партнерством і Європейським Союзом, створюючи новий торговий блок із населенням у 1,5 мільярда людей.

Щодо критично важливих мінералів: ми формуємо «клуби покупців» на базі G7, щоб світ міг диверсифікувати постачання й відійти від небезпечної концентрації в одних руках.

Щодо штучного інтелекту: ми співпрацюємо з однодумцями-демократами, щоб у підсумку не бути змушеними обирати між гегемонами та технологічними гігантами — гіперскейлерами.

Це не наївний багатосторонній підхід. І не покладання на ослаблені інституції. Це побудова коаліцій, які реально працюють — крок за кроком, із партнерами, що мають достатньо спільних точок дотику для спільних дій. У деяких випадках це буде переважна більшість держав.

Це також створення густої мережі зв'язків у торгівлі, інвестиціях і культурі, на які ми зможемо спиратися перед обличчям майбутніх викликів і можливостей.

Середні держави мають діяти разом. Бо якщо вас немає за столом — ви в меню.

Великі держави можуть дозволити собі діяти поодиночі. Вони мають масштаби ринку, військову потугу й важелі впливу, щоб диктувати умови. У середніх держав цього немає. І коли ми ведемо переговори з гегемоном лише на двосторонній основі, ми робимо це з позиції слабкості. Ми приймаємо те, що нам пропонують. Ми змагаємося між собою за те, хто буде більш поступливим.

Це не суверенітет. Це імітація суверенітету за фактичного прийняття підпорядкування.

У світі суперництва великих держав країни «посередині» мають вибір: або змагатися між собою за прихильність сильних, або об'єднатися, щоб створити третій шлях, який матиме реальний вплив.

Ми не повинні дозволити зростанню «жорсткої сили» засліпити нас і приховати той факт, що сила легітимності, чесності й правил залишатиметься потужною — якщо ми вирішимо застосовувати її разом.

Це повертає мене до Гавела.

Що означає для середніх держав

«жити у правді»?

Це означає називати реальність своїми іменами. Перестати посилятися на «міжнародний порядок, заснований на правилах», так, ніби він і досі працює відповідно до рекламного буклета. Називати систему тим, чим вона є насправді: періодом загостреного суперництва великих держав, у якому наймогутніші переслідують власні інтереси, використовуючи економічну інтеграцію як інструмент примусу.

Це означає діяти послідовно. Застосовувати однакові стандарти до союзників і суперників. Коли середні держави засуджують економічне залякування з одного боку, але мовчать, коли воно походить з іншого, ми продовжуємо тримати плакат у вікні.

Це означає будувати те, у що ми, за власними словами, віримо. Не чекати на відновлення старого порядку, а створювати інституції та угоди, які реально функціонують так, як задекларовано.

І це означає зменшувати важелі впливу, що уможливають примус. Розбудова сильної внутрішньої економіки завжди має бути пріоритетом кожного уряду. Міжнародна диверсифікація — це не просто економічна розсудливість, а матеріальна основа чесної зовнішньої політики. Країни виборюють право на принципову позицію, зменшуючи власну вразливість до ударів у відповідь.

Канада має те, чого потребує світ. Ми — енергетична наддержава. Ми володіємо величезними запасами критично важливих мінералів. У нас — одне з найосвіченіших населень у світі. Наші пенсійні фонди є серед найбільших і найдосвідченіших інвесторів на глобальному рівні. Ми маємо капітал, таланти та уряд із

значним фіскальним потенціалом для рішучих дій.

І ми маємо цінності, до яких прагнуть багато інших.

Канада — це плюралістичне суспільство, яке працює. Наш публічний простір гучний, різноманітний і вільний. Канадці залишаються відданими принципам сталого розвитку.

Ми є стабільним і надійним партнером у світі, який є яким завгодно, тільки не стабільним, — партнером, що буде й цінує довгострокові відносини.

Канада має ще дещо: чітке усвідомлення того, що відбувається, і рішучість діяти відповідно.

Ми розуміємо, що цей розрив вимагає більшого, ніж проста адаптація. Він вимагає чесності щодо світу таким, яким він є.

Ми знімаємо плакат із вікна.

Старий порядок не повернеться. І ми не повинні його оплакувати. Ностальгія — не стратегія.

Але на уламках цього розриву ми можемо побудувати щось краще, сильніше й справедливіше.

Це завдання середніх держав — тих, кому є що втрачати у світі фортець і хто може найбільше виграти у світі справжнього співробітництва.

Могутні мають свою силу. Але ми теж маємо дещо — здатність перестати прикидатися, назвати реальність своїм ім'ям, розбудувати власну силу вдома й діяти разом.

Це шлях Канади. Ми обираємо його відкрито й упевнено.

І цей шлях широко відкритий для будь-якої країни, готової пройти його разом із нами.

«Останній Бастіон»

ТРАМП У ДАВОСІ РОЗПОВІВ ПРО СМЕРТОНОСНУ РАКЕТУ І ПРОБЛЕМНУ ЄВРОПУ

Промова Дональда Трампа у Давосі 21 січня 2026 року стала центральною подією Всесвітнього економічного форуму, затьмаривши традиційний порядок денний. Американський лідер виступив із гострими заявами, які стосувалися не лише економічної політики, а й глобальної безпеки та територіальних претензій.

Про це повідомляє BBC.

«Європа перетворилася на проблемний континент»

Трамп піддав жорсткій критиці європейську модель розвитку, назвавши шлях континенту за останнє десятиліття «хибним». Він акцентував на трьох головних проблемах, які, на його думку, ведуть Європу до занепаду: надмірні державні витрати, масова міграція та відмова від традиційної промисловості на користь «зеленої нової афери». Президент закликав лідерів ЄС повернутися до ідеї національної ідентичності та економічного суверенітету, відмо-

Президент Америки Дональд Трамп промовляє в Давосі

вившись від імпорту «зовсім іншого населення».

Нафтовий план та контроль над Венесуелою

Одним із найбільш резонансних моментів став звіт Трампа про ситуацію у Венесуелі. Після операції

на початку січня 2026 року, що призвела до усунення Ніколаса Мадуро, Вашингтон фактично перебрав на себе управління енергетичним сектором країни. Трамп підтвердив, що США вже накопичили 50 мільйонів барелів венесуельської нафти для глобального ринку. Він пообіцяв, що за наступні пів року Венесуела заробить більше грошей, ніж за останні 20 років, завдяки співпраці з американськими нафтовими гігантами.

Попередження про «невидиму» ракетну загрозу

Американський президент також заявив про появу новітньої зброї, здатної змінити правила ведення війни. За його словами, лише два тижні тому світ увійшов у еру, де одна-єдина ракета може знищити все, і проти неї наразі не існує жодної ефективної системи ППО. Хоча Трамп не розкрив технічних деталей, цей коментар викликав серйозне занепокоєння серед військових експертів щодо можливого прориву у

гіперзвукових або космічних технологіях.

Гренландське питання та ультиматуми

Окремим блоком пролунали вимоги щодо Гренландії. Трамп наголосив, що контроль над островом є «шляхом без вороття» для національної безпеки США. Це вже спровокувало дипломатичну кризу. Еммануель Макрон назвав дії Трампа «новим колоніалізмом», а Урсула фон дер Ляєн пригрозила дзеркальними митами. Офіційний Лондон закликав до деескалації, проте вже зіткнувся із призупиненням торговельних переговорів із Вашингтоном. Нагадаємо, Трамп скасував підписання у Давосі угоди про відбудову України на \$800 млрд.

Також президентка Єврокомісії Урсула фон дер Ляєн заявила про повну готовність ЄС до рішучої відповіді на економічний тиск з боку США.

Текст і фото: ua.news

КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

- Журналісти німецького видання BILD виявили у Німеччині нелегальну систему доставки посилок до Росії, яка дозволяє обходити санкції ЄС.
- Кінострічка Melbourne Horak, створена мельбурнською танцювальною компанією «Легенда», виборола перемогу в номінації Best Dance Film на міжнародному фестивалі Experimental Film Festival у Торонто.
- Чеська ініціатива «Подарунок для Путіна» збрала на генератори для України від початку оголошення збору вже майже 5,3 млн євро.
- У неділю, 25 січня, центр японської столиці замайорів синьо-жовтими кольорами. Українці в Японії разом із дипломатами провели особливу акцію до Дня Соборності, нагадавши світові про незламну єдність нашого народу.
- В Україні працюють вже 54 мобільні «вагони незламності».
- У Києво-Печерській Лаврі заявили про пошкодження через російську атаку.
- Світоліна розібралася з росіянку і вийшла в 1/8 фіналу тенісного Australian Open.
- В Італії натякнули на невдячність Зеленського після критики ЄС у промові в Давосі.
- Кличко: Зробіть запас продуктів, води і ліків. Ситуація складна, але може бути ще гірше.
- У Путіна після переговорів з Віткоффом заявили, що без вирішення питання територій тривалий мир неможливий.
- Треба знищувати 50 тисяч окупантів на місяць, аби Росія не могла поповнювати військо - Зеленський.

ПОСИЛЕННЯ ПРАЦІ МІЖ УКРАЇНОЮ, ПОЛЬЩЕЮ І ЛИТВОЮ

➔ Закінчення з стор. 1

«Україна має бути у Євросоюзі. Ми всі це абсолютно розуміємо. Дуже радий, що партнери – Литва і Польща – підтримують Україну у Європейському Союзі. І це для нас одна з гарантій – я про це багато разів говорив: одна з гарантій безпеки для України – це членство у Європейському Союзі», – зазначив Глава держави.

Гітанас Науседа назвав членство України у Євросоюзі стратегічним інтересом.

«Це було б вирішальним кроком для забезпечення довгострокової стабільності, безпеки і процвітання не лише в цій країні, але й у цьому регіоні, для миру в цьому регіоні», – наголосив Президент Литви.

Він вважає, що також необхідно інтегрувати Україну в безпекову інфраструктуру Європи та переймати український досвід. Тому треба забезпечити довгострокове фінансування української армії.

Президент Литви зауважив, що співпраця між країнами Люблінського трикутника у сфері історичної пам'яті має великий потенціал. За його словами, цього року очікується велика конференція литовських, польських та українських істориків.

Кароль Навроцький зазначив, що після 163 років від початку Січневого повстання Росія досі є загрозою для Центральної та Східної Європи. За його словами, саме тому важливо підтримувати регіональні формати співпраці.

«На форумі в Давосі ми багато говорили про Ініціативу трьох морів, і так само про Вишеградську групу. Під час нашої сьогоднішньої зустрічі ми говорили про діяльність Люблінського трикутника в багатьох сферах. Наша співпраця достатньо широка в цьому сенсі, і хочу подякувати, що цей формат лишається живим», – сказав Президент Польщі.

Суспільно-політичний тижневик видає
Видавнича Спілка "Гомін України"
з обмінною порукою у Торонті Онтаріо Канада.
Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких
Організацій Канади

Редагує колегія.
Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$90

Canada: \$90

STANDARD MAIL

Канада: \$125

Canada: \$125

США: \$150 USD

USA: \$150 USD

Міжнародні: \$275 USD

International: \$275 USD

Редакція: homin@on.aibn.com. Адміністрація: info@homin.ca
Редакція: Tel. 416-516-2443. • www.homin.ca

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол.

За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англомовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

ForumTV Canada

@ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

Радіопрограма «Пісня України»

Можна слухати з понеділка до п'ятниці в 9 год. ранку на

cjmrradio.com

CJMR APP

<https://www.facebook.com/SOFUradio>

Smart speakers (Hey Alexa, play CJMR on TunaIn/Heart)

SOFU.RADIO@GMAIL.COM

ІВАН ШАРІЙ: "СІЧОВИКИ ПІД КРУТАМИ"

Ми бачили, що Україна гине. Чорна гайворонь підіймалася з Московщини і непереможно сунула на наш край, голодна, хижка, дика... Це була московська «Красна гвардія», яку організувало правительтво Леніна і Троцького для боротьби з вільною Україною, щоб накласти на неї старі кайдани неволі і користуватись її багатствами так само дурно, як користувалась Росія і попередніх більше ніж 200 літ.

«Красна гвардія» йшла на Україну... Вірні сини Батьківщини завзято боролися і не пускали хижаків плюндрувати свій край. Але сили в них було мало. Ряди їхні рідшали, нової ж підмоги мало припливало. Чого ж до оборонців не йшла українська народна маса широкою лавою? Адже ж це була боротьба проти насильників за кращу долю свого рідного краю...

Ми добре знали, що над українським народом майже 300 літ лежав важкий могильний камінь московської неволі і від його ще не прийшов до пам'яті поневолений люд. Це було на світанні великої будуччини нашого народу, коли ще народ від ясного, болючого світу не міг вільно глянути на те, що твориться біля його, і твердою ногою піти на оборону своїх прав. Ворожі сили наближались до столиці України — Києва, де кувалась нова доля, нові форми життя українського народу. Час прийшов і нам взятись за рушницю. Ми одважились боротись за край, за народ, за свою дорогу мрію-ідею — вільну, визволену Україну.

На Бахмач вирушило три сотні козаків спинити похід більшовицької «Красної гвардії» на Київ. З ними поїхала й наша, четверта сотня «Січових Стрільців», складалась з свідомих українців, які немало приклали своєї праці до освідомлення українського народу. Тут були свідомі народні проводирі, з яких багато хто працював над заснуванням «Селянських спілок», «Просвіт», а також в українських соціалістичних партіях. Військової муштри мало хто знав. Тому спочатку ми попросили собі учителів, які б навчали нас військової справи.

Недовго, однак, довелось вчитись, потрібно було негайно їхати до Бахмача на допомогу тим нечисленним силам, які ще якось удержували фронт. Коли піднялось питання про те, їхати чи не їхати, ми рішили їхати, і вже на місці доповнити свої убогі знання військової науки. Особливо мало знали ми стріляти. Але дарма — поїхали.

В потязі січовики розмістились у двох санітарних вагонах. Я лежав на середній лавці поряд з двома моїми найкращими товаришами Компанійцем і Поповичем. Потяг летів на всіх парах, видно було, що наша допомога дуже потрібна.

Я лежав і дивився у вікно вагону. Дивний настрій охоплював мене, коли я дивився на безмежні простори степів з білими латками останнього снігу, на величний небосхил з блідим засмученим місяцем, слухав таємничу нічну тишу, до якої так чуйно прислухались похилі верби та ліски, що минали нас і минали без кінця і

Гарматники Січових стрільців. Фотографія періоду 1917-18 років

краю... Минають... Жалілось щось, і журба за чимось втраченим стискала болюче душу. Хотілось без кінця дивитись на кущик верболозу, степову суху ковилу. Хотілось оддати всього себе, розплистись у ріднім сяєві місяця в просторах необмежених степів, в мерехтінні власних спогадів. Як дивно, що ми їдемо битися. Хотілось піти зараз з вагона у степ, зустріти якусь милу людину, похвалитись їй про красу оту велику, що сам відчував... Хотілось піти на селянські стріхи, побачити блідо-білі од місяця стіни привітних, тихих хат, почути селянський мирний, рідний гомін.

Потяг гуркотів і колихав, а в душі щось невимовно болюче щеміло і на щось по-дитячому жалілось... Куди їдемо? Знов, немов прокинешся, спитаєш сам у себе. Так, так, ми їдемо рятувати Україну від загибелі. В цій таїні природи йде другий про-

порожців, які гострими козацькими тиблями завзято боронили рідний край від напасників, аж до останнього часу в боротьбі добуває своє право на волю і незалежність. Така її доля... Але щастя її в тому, думалось мені, що ніколи не переводились на Україні вірні сини-лицарі, які в найтяжчі часи безправ'я та рабства високо держали прапор визволення, не спиняючись навіть перед тим, щоб життя віддати за матір-Україну.

Ми були часткою тих вірних синів, і тому ми поїхали.

Такі думки снувались у мене по дорозі до Бахмача.

В усіх січовиків був бадьорий настрій, усвідомлення того, що рішили — робити, і тверда віра у перемогу, оскільки наша спаяність і однодушність давала до цього запоруку.

* * *

Тривожно минала ніч. На ранок знову несподівана тривога.

Студенти на станції Крути, фото незадовго до бою

цес так само природний, як і сяєво місяця, як і шелест вітру в степу... Ми їдемо боротись з гнобителями нашого народу...

Мені пригадався вірш, який я прочитав братові в день від'їзду, коли він мене спитав, чого я їду і чи взагалі слід їхати:

*Дай руку, мій вітре крилатий,
І вірного друга забудь,
Брати мої б'ються за волю
і в військо до себе зовуть...
— Прощайте, чайки легкокрилі,
Літайте і плачте без слів,
Чайками кричать мої сестри
Над трупами рідних братів.
Прощай, моя мати, природо,
Навіки прощай і прости,
І сина свого без прокляття
Упасти побідно пусти!*

Побідно упасти за рідний край, за нашу замучену довгою неволею Україну, — ось чому ми взяли за мушкети і рушили в похід.

Така вже історична доля України, що вона, починаючи від славних за-

Ніхто, однак, тепер не сподівався, що тривога має серйозні підстави, — от, як учора, думали, сполохали, а воно й нічого не було. Те, що поблизу ешелона рвалась уже шрапнель, свідчило про щось непевне. Отже, ждали... прибігає сотенний і каже, що нічого поки не загрожує, але треба трохи повчитись стріляти. Січовики, які мали по 40-50 куль, стали вимагати більше, на випадок битви. Сотенний згоджувався, дістав цінку-дві і роздав. Кулі одпускались штабом дуже скупко і січовики виїшли на стрілянину з дуже убогим запасом. Ніхто не вірив у можливість серйозної битви. Але стрілянина, спочатку нечаста, перейшла в справжній наступ ворога.

Січовики зайняли позицію з лівого крила, інші козаки — з правого і в центрі. Відкрили пальбу. Артилерію і кулемети теж пущено в хід.

Зав'язалась битва. Свистіли кулі, шкварчали в повітрі і з грохотом рвалися гранати і шрапнелі, тріщали

кулемети. Наша артилерія була поставлена на площадках, причеплених до паровозів, і тому не могла влучно стріляти. Але наводчики були добрі і славно справлялись зі своєю роботою.

Який настрій був у час битви? Була все та ж певність у правильності свого рішення, свідомість своїх обов'язків перед совістю, тому не страшні були ні свист куль, ні розриви смертоносних шрапнелів...

Було, однак, велике нервово напруження, що допомагало вгадувати навіть, де впаде та чи інша граната, чи перелетить, чи не долетить. Битва була на повному ході. Січовики виявили себе прекрасною бойовою силою, безстрашно зустрічали небезпеку і впросто під градом куль ішли у наступ.

Але трапилось таке, що враз повернуло події не на нашу користь.

Штаб, як тільки почали рватися ворожі шрапнелі, переполохався, переніс канцелярію з вокзалу у вагон і з усім ешеленом утік верстов за 6 від Крут, залишивши керувати битвою офіцера Гончаренка, який весь час стояв у тилу і, певно, з переляку абсолютно не знав, що йому робити. Навіть тоді, коли з другої вітки залізниці підійшов більшовицький потяг ступнів за 500-600 від наших кулеметів і висадив красногвардійців нам з-за крила, він безпорадно дивився і міркував чи то потяг наш, чи ні.

Тікаючи, штаб захопив і вагони з патронами та набоями до гармат, що добило нашу справу під Крутами. З позиції раз за разом передають, щоб дали патронів, а тут огляділись — нема вагонів з патронами. Тоді офіцер Гончаренко кидає битву і біжить сам з великими руками за патронами на вздогінці штабові. Пробіг версти дві, побачив — далеко, і вернувся назад. Нарешті козаки з правого крила, примитивши недостачу патронів, а також те, що ешелони поїхали геть на другу станцію, почали одступати. Власне, одступати звелів і командир, але цей наказ був пізно переданий січовикам, і вони бились до того часу, коли вже з правого крила станція була зайнята більшовиками. Січовики були обійдені і більше сорока душ їх ми недолічили між собою.

Вони були без патронів і їх забрали у полон.

У полон попав і мій дорогий, незабутній товариш Олелько Попович. Битва була програна, і ми почали одступати, зриваючи скрізь полотно залізної дороги, щоб задержати більшовиків в їхньому поході на Київ. По дорозі ми чули, що вони люто помстились на полонених січовиках, кілька днів показували їх проїзжим солдатам, «яка, мовляв, буржуазія з нами воює!», а врешті після всяких знущань всіх до одного перерізали. Так загинула майже половина моїх товаришів... Хай земля буде пухом, Вам, славні герої народні! Ви все, що могли, віднесли на вітар своєї Батьківщини — віддали їй найдорожче, що є в світі — молоде своє життя...

Ви вмерли славною смертю...

«Народня справа». Київ, 1918, № 12-13. Скорочено.

ВАЖЛИВО БУЛО ПОКАЗАТИ ЦЮ ІСТОРІЮ: АСИСТЕНКА ВІЦЕПРЕЗИДЕНТКИ ЄВРОПАРЛАМЕНТУ РАЗУМКОВА-ДЮФУР ПРО ВИСТУП РОМАНА, ЯКИЙ ВИЖИВ ПІСЛЯ УДАРУ ПО ВІННИЦІ

10 грудня 2025 року Європейський парламент став майданчиком для події «Fragments of Childhood», присвяченої досвіду українських дітей, які пережили війну, втрату та повернення. У межах заходу депутатам і гостям показали короткометражні фільми «Ромчик» та «Чілі», а також документальну стрічку «Діти для Путіна».

Програма доповнювалася особистими свідченнями та історіями стійкості українських дітей, які зазнали серйозних психологічних і фізичних травм унаслідок повномасштабної війни, підкреслюючи гуманітарний вимір конфлікту, що дедалі частіше опиняється в центрі політичних дебатів у Брюсселі.

Сильний емоційний відгук у залі викликав відвертий виступ 11-річного Романа Олексіва, який дивом вижив після російського ракетного удару по Вінниці в липні 2022 року. Хлопчик втратив матір, переніс 35 операцій і тривалу реабілітацію, яка триває й досі. Попри це, Роман уже повертається до повноцінного життя — займається танцями та музикою.

Під час перекладу його трагічної розповіді не змогла стримати сліз асистентка першої віцепрезидентки Європейського парламенту Євгенія Разумкова-Дюфур.

Саме завдяки її особистій залученості, а також активній позиції та небайдужості депутатів Європейського парламенту цей захід відбувся. Його метою було нагадати про страждання українських дітей і водночас про їхню силу та прагнення до життя.

UA.News поспілкувалося з Євгенією Разумковою-Дюфур про її роботу в Європейському парламенті, ставлення європейського суспільства до українських біженців і виклики для єдності Європи — зокрема в контексті подальшої підтримки та солідарності з Україною.

Публікуємо першу частину розмови.

Як ви потрапили до Європейського парламенту?

Євгенія Разумкова-Дюфур: Частково — завдяки вдалому збігу обставин. Але, якщо відверто, цей шанс став логічним продовженням багаторічної підготовки й наполегливої роботи. Я починала з диплома з міжнародної жур-

Роман Олексів разом з батьком у Європарламенті

налістики у Дніпропетровському національному університеті та роботи журналісткою в Дніпрі. Паралельно вивчала французьку — мову, яка згодом відіграла ключову роль.

Коли постало питання продовження навчання за кордоном, я обирала між Канадою та Францією — і свідомо зупинилася на Франції, у Страсбурзі.

Там вступила на магістерську програму з міжнародних відносин зі спеціалізацією на Раді Європи. Після її завершення вирішила рухатися далі й стала студенткою Sciences Po Strasbourg, обравши спеціалізацію з питань Європейського Союзу.

Робота в Європейському парламенті була мрією — як і для більшості моїх однокурсників. Нас фактично готували як майбутніх європейських функціонерів і асистентів. Водночас для громадян країн поза ЄС ці двері залишаються майже зачиненими. Але я не припиняла сподіватися. Щоб оплачувати навчання, працювала офіціанткою в ресторані — і саме там познайомилася з німецькою депутаткою Європарламенту Біргіт Коллін-Ланген. Вона запропонувала мені пройти стажування в її парламентському офісі після магістратури.

Я погодилася — і сприйняла це як єдиний шанс. Працювала на максимум, аби довести свою професійну спроможність. Стажування переросло у стійку співпрацю, і після його завершення, попри формальні обмеження та не-

обхідність спеціальної дерогації, мене акредитували як асистентку депутата. На той момент я була однією з перших українців, які змогли закріпитися в команді члена Європейського парламенту.

Європарламент — це середовище з дуже високим порогом входу. Це жорстко

Євгенія Разумкова-Дюфур

політизована система, де важливо розуміти баланс впливів, неформальні сигнали, «коридорні» розмови та складну інституційну й правову архітектуру.

Моя перша робота була пов'язана з комітетом з питань довкілля — зокрема з переглядом Директиви про питну воду та новими пропозиціями щодо циркулярної економіки. Підготовка поправок вимагала глибокої експертизи, інтенсивної аналітичної роботи та постійної взаємодії з різними групами інтересів.

Після першого контракту під час восьмого скликання я зробила паузу, а у 2021 році повернулася до Європарламенту — цього разу до

офісу голови комітету з культури (CULT) Сабіни Фергейєн. Згодом також приєдналася до команди ще однієї депутатки від Християнсько-соціального союзу з Баварії — Моніки Хольмаєр. З ними я працюю й у нинішньому скликанні парламенту 2024–2029 років.

Робота в Європарламенті побудована навколо невеликих команд — до чотирьох акредитованих асистентів на одного депутата. Сам депутат і є вашим безпосереднім керівником, тому багато залежить від особистої хімії, спільності політичних поглядів і людських цінностей. У моєму випадку ці чинники зійшлися — і саме це дозволило мені не лише потрапити до Європарламенту, а й утриматися в цій системі.

Яке місце займає Україна у вашій роботі з депутатами Європейського парламенту?

Євгенія Разумкова-Дюфур: Ця тема для мене дуже особиста, адже я маю українське походження. Водночас безпосередньо українські питання не входять до офіційної компетенції депутатів, з якими я працюю. Проте будь-які запити на організацію заходів, прийом українських офіційних делегацій, представників громадянського суспільства або інформаційні запити я опрацьовую безпосередньо. Таким чином, хоча Україна не завжди стоїть у центрі щоденної законодавчої роботи, я активно долучаюся

до того, щоб парламентська підтримка та контакти були ефективними і конструктивними.

Чому вирішили показати історію постраждалих українських дітей у Європарламенті?

Євгенія Разумкова-Дюфур: У цьому законодавчому скликанні Сабіна Фергейєн була обрана у липні першою віцепрезиденткою Європейського парламенту. До її портфоліо входять, серед іншого, питання комунікації — DG COMM — та роботи з громадськістю (outreach). Саме на цих сферах зосереджена більшість заходів, які я організовую для неї.

Outreach у Європарламенті — це не просто інформаційна діяльність. Йдеться про те, як наблизити парламент до громадян, зробити європейську інформацію більш доступною та прозорою, заохочувати до діалогу, викликати довіру та відкритість до демократичних інституцій. Мета — чути критику, розуміти очікування та налагоджувати ефективний зв'язок між інституцією та суспільством. Моя роль у цьому процесі — створювати місток між парламентом і різними групами громадян.

Одним із таких запитів став показ фільму «Ромчик», організований в співпраці із місцією України та Ukrainian Civil Society Hub. Коли я ознайомила з цією історією, стало зрозуміло: це «must-see» — її обов'язково треба показати у стінах Європарламенту.

Історія Романа та його батька — лише верхівка айсберга. Вона відображає страждання сотень українських дітей, які зараз потерпають від війни. Роман став символом дитячого голосу, що прагне бути почутим.

Найбільше мене вразило, що фізичний біль Романа — лише частина його страждань. Його моральна травма після втрати матері є набагато глибшою, ніж можна уявити. І хоча це історія з України, подібні психологічні тиски та переживання знайомі дітям у багатьох країнах.

Показ цього фільму в Європі був надзвичайно важливим: він демонструє приклад дитини, яка пережила втрату, але не зламалася. В умовах, коли багато підлітків у Європі страждають від депресії чи впливу соцмереж, історія Романа стає потужним сигналом надії та стійкості.

Ще одним сильним свідченням стала історія 14-річної Каріни Копьонкіної. Вона вирушила самостійно на тимчасово окуповану територію Донецька, аби не залишати старшого брата, тяжко пораненого після вибуху, і при цьому піклувалася про дворічного молодшого брата. Каріна діяла рішуче, розуміючи всі ризики, але не могла покинути родину — інакше брат міг стати жертвою примусової депортації.

Такі історії дітей, чие дитинство було позбавлене спокою, наповнене сиренами, страхом і трагедіями, стали серцем нашого заходу. Це живі свідчення, які потрібно розповідати знову й знову, щоб нагадувати: війна триває, а людські життя щохвилини перебувають під загрозою.

Фільм «Чілі», створений Тетяною Троїцькою, через дитячі малюнки показав глибину психологічних страждань дітей, чие невинне дитинство розбито конфліктом, чий усмішки вкрадено, а щастя стерто з облич. Стрічка була водночас поетичною й драматичною.

Документальний фільм «Діти для Путіна» показав, як діти на окупованих територіях системно інструменталізуються і постійно перебувають під загрозою депортації. Російська сторона подає це як турботу про дітей, проте реальність значно жорсткіша й складніша, ніж можна собі уявити. Тема болюча та складна, але важлива для розуміння наслідків війни на найуразливішу групу — дітей.

Як змінилося ставлення до українців?

Євгенія Разумкова-Дюфур: Це дуже складне питання. На жаль, війна в Україні триває вже понад три роки, і за цей час ставлення до українців у Європі пройшло кілька етапів.

На початку конфлікту європейці масово відкривали свої домівки й серця, приймаючи біженців, особливо дітей. Ця щирість і солідарність були надзвичайними. Але з часом, на фоні економічних труднощів, мовних та культурних бар'єрів, а також окремих негативних історій, ставлення стало більш стриманим.

Буду відверта: коли я приїхала до Франції у 2010 році для навчання, а згодом почала працювати в Європарламенті, я не завжди могла відчувати гордість за свої походження. Іноді вагалася, казати, звідки я родом. Часто стикалася зі стереотипами, особливо щодо українських дівчат і жінок. Багато європейців навіть не знали, де

ІСТОРИЯ РОМАНА ОЛЕКСІВА, ЩО ЗМУСИЛА ЄВРОПАРЛАМЕНТ ПЛАКАТИ

«Ніколи не здавайтесь»: Історія Романа Олексіва, що змусила Європарламент плакати

розташована Україна — іноді плутали її з Росією або казали: «О, це частина Росії». Іноді наші знання асоціювалися лише з легендами — Шевченком чи Кличком. І, чесно кажучи, я раділа кожному, хто міг правильно назвати видатного спортсмена.

У ті часи після першої агресії 2014 року багато хто ставив питання: чи ви «про українські» чи «про російські»? Це здавалося «нормальним» запитанням до повномасштабного вторгнення — коли стало очевидно, що ситуація значно складніша й жорстокіша, вже важко уявити, що колись так запитували.

Сьогодні, коли європейська економіка перебуває у глибокій кризі, зростає податковий тиск, посилюються структурні реформи, зокрема у Бельгії, а підприємницьке середовище стикається з безпрецедентними викликами, Україні продовжують виділяти мільярди євро на

Те, що я чую про Україну у «розмовах за кавою», справді засмучує і змушує ще більше підкреслювати важливість прозорості та ефективного використання цих ресурсів.

Водночас статистика показує реальний внесок українців у європейські економіки. Понад 1,5 мільйона українців інтегровані на ринок праці ЄС, платять податки, створюють робочі місця та підтримують місцеві громади. Вони швидко адаптуються, демонструючи високий професійний рівень та економічну активність.

Конкретні дані з Польщі ілюструють цю динаміку: у 2024 році українці, які живуть і працюють у Польщі, сплатили приблизно 15,1 млрд злотих (понад \$4 млрд) у податках та соціальних внесках до державного бюджету. При цьому на соціальні виплати, зокрема програму «800+» для дітей, було витрачено близько 2,8 млрд злотих — українці

яка врятувала своїх братів на окупованій території. Це не просто трагедія — це символи стійкості українського народу. Я сподівалася, що історія Ромчика нагадає європейцям, що війна руйнує сім'ї, забирає життя дітей і дорослих — і цього не можна забувати.

Після показу фільму ми були вражені емоційною реакцією: колеги, знайомі та батьки зі школи моєї дитини писали, що готові допомагати. Люди знову відкривали свої серця, усвідомлюючи, що за всіма цими цифрами та новинами стоять живі люди, які страждають.

Навіть попри біль і горе, українці продовжують вірити, мріяти та робити свій внесок у Європу. Сьогодні європейці дедалі більше розуміють, наскільки українці — сильний народ і наскільки важливо залишатися поруч із ними та підтримувати їх у цю історично критичну хвилину.

В Європарламенті стався зворушливий момент: перекладачка не стримала сліз, коли одинадцятирічний Роман розповідав євродепутатам свою історію. Хлопчик вижив після ракетного удару Росії по Вінниці у липні двадцять другого року, у якому загинула його мама. Роман переніс тридцять шість операцій, тривалу реабілітацію та тяжкі опіки, але зумів повернутися до навчання, танців і музики. У Брюсселі він закликав «ніколи не здаватися», нагадуючи, що «коли ми разом, ми сильні». Європарламентарям також показали фільми «Ромчик», «Діти для Путіна» та «Чілі», присвячені українським дітям, які стали жертвами російської агресії.

відбудову, психологічну підтримку, енергетичну допомогу та озброєння проти агресора. Ми розуміємо, що ці кошти йдуть на критично важливі цілі для безпеки та стабільності. Водночас навіть кілька відсотків, які осідають у кишнях корупціонерів, створюють негативне сприйняття в суспільстві.

платять у приблизно 5,4 раза більше, ніж отримують у вигляді цих виплат і працюють у ключових секторах, таких як промисловість, будівництво, транспорт і сфера послуг.

Особисто мене глибоко вражають історії дітей — як-от Ромчика, який дивом вижив або 14-річної Каріни,

міграції та інтеграції сьогодні перебуває серед найгостріших тем на порядку денному ЄС.

Я розумію, чому для біженців з України було запроваджено спрощені процедури. Це рішення викликало чимало критики серед європейців. Водночас варто усвідомлювати, що більшість

українців, які прибули до ЄС, справді потребували негайної допомоги. Для них практично не існувало альтернативи — вони тікали з прифронтових регіонів, від війни і прямої загрози життю. Саме це визначає характер більшості цього потоку.

Безумовно, існує невелика частка людей, які могли скористатися соціальною допомогою, не завжди маючи в ній реальну потребу. Проте ця група є маргіальною і не є унікальною для українців — вона притаманна будь-яким міграційним процесам, незалежно від країни походження.

Окремо слід наголосити на високій здатності українців до інтеграції в європейське суспільство — і це, без перебільшення, викликає гордість. Приїжджаючи до європейських країн, українці активно вивчають мову, прагнуть працювати і бути економічно самостійними, а не залежати від соціальних виплат. Саме це суттєво відрізняє їх від частини мігрантів з інших регіонів. Тому я не погоджуюся з твердженнями, ніби українців у Європі сприймають як мігрантів, які зловживають надмірною допомогою.

Водночас інтеграція залишається особистим і часто віковим викликом. Наприклад, мої батьки намагалися жити за кордоном, але не змогли повністю адаптуватися і зрештою повернулися в Україну. У зрілому віці значно складніше вивчати нову мову, приймати іншу культуру та соціальні правила.

Попри це, більшість українців, які залишилися, змогли знайти в собі сили стати частиною громад, що їх прийняли. Вони інтегрувалися в суспільство, зберігаючи власну культуру й мову та водночас приймаючи нову реальність. Ці люди стали наочним підтвердженням того, що українці — це нація працьовитих людей, для яких активна праця є частиною культурного коду з дитинства.

Саме тому в Бельгії та багатьох інших європейських країнах українців дедалі частіше сприймають не як тягар для соціальних систем, а як людей, які роблять внесок у суспільство. У багатьох секторах вони фактично стали додатковою опорою для економіки, заповнюючи вакансії, на які місцеві мешканці не завжди готові погоджуватися.

Сул'женко Оксана
Текст і фото: ua.news,
скріншот: youtube
«Подорож»,
«Радіо Свобода»

ЛЮБОВ БАТЬКА: У РІВНОМУ ВИШИЛИ ЛИСТИ СТУСА ДО СИНА

Зі 47 років свого життя поет 13 років провів у таборах. Упродовж усього цього часу він продовжував любити сина й писати йому листи

У Рівному – місті, що називають столицею вишиваної книги, презентували вишиту книгу листів Василя Стуса до сина, які поет-дисидент писав, перебуваючи в ув'язненні в радянських таборах у 1972–1979 та 1980–1985 роках.

Майстриня народної творчості, письменниця Олена Медведєва півтора року вишивала 27 листів Стуса (48 вишитих сторінок). Листи до сина – це про батьківську любов, що долає відстань і час, – те, що дуже важливо і нині. Адже тепер розділені війною багато українських родин. І батьки, які захищають Україну, змушені спілкуватися зі своїми дітьми на відстані. А ця війна за Україну – продовження боротьби, яку вели українські дисиденти в минулому сторіччі.

МАЙСТРИНЯ, ЯКА СТВОРЮЄ СИМВОЛИ Й АРХЕТИПИ

У залі «Бізнес-коворкінг Рівне» немає вільних місць. Тут зібралися дорослі і діти, що хочуть побачити, як уперше офіційно буде відкрита ще одна вишита книга, що її створила Олена Медведєва.

Серед присутніх на презентації фоліанта «Листи до сина» – син Василя Стуса – літературознавець, генеральний директор Національного музею Тараса Шевченка, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, письменник, голова «Конгресу літераторів України» Дмитро Стус.

- Пані Олена робить те, що важливо: вона створює символи й архетипи. А люди орієнтуються на символи, – каже перед початком презентації кореспондентці Укрінформу Дмитро Стус.

Саме він та Олена Медведєва, одягнувши білі рукавички для захисту вишитої книги, урочисто розгортають її під аплодисменти рівнян.

- Дмитро вперше бачить цю книгу, – зазначила майстриня.

Олена Медведєва подякувала Дмитрові Стусу за те, що в неї була можливість ознайомитися з оригіналами листів Василя Стуса, вона потримала їх у руках, і це наповнило майстриню емо-

ціями.

Крім вишитих листів, у фоліанті також представлені друковані на текстилі світліни.

Фоліант налічує 48 сторінок, його вага 8 кілограмів, сторінки розміром 60x42 сантиметрів. Майстриня виготовила вишивану книгу за допомогою власної запатентованої гарнітури (прописні букви висотою 1 см, шириною 0,5 см).

- Це біле полотно, його виготовили на Волині, виробник «Едельвіка» подарував мені величезний рулон – 30 метрів, шириною 150 сантиметрів, – розповідає майстриня. І додає, що вишивати листи Стуса саме на білому полотні – це так підказало їй серце.

- Біле полотно, тому що ця цитата його «жив-любив і не набрався скверни», мабуть, і є такою алегорією, прообразом Стусової позиції як батька, громадянина, чоловіка, – розмірковує майстриня.

Серед вишиваних листів є і ті, у яких адресант звертається одночасно і до своєї дружини Валентини, а також вірші поета, його переклади поезій, зокрема Гете, якими він доповнював свої листи. На це звертає увагу модератор заходу, рівненський письменник і журналіст Віктор Мазаний, який свого часу працював власкором в Укрінформі.

Майстриня каже, що їй самій не вдалося б створити такий фоліант – були ті, хто допомагав, надихав, благословляв. Вона подякувала міській раді за підтримку вишиваних книг.

«ЛИСТИ ДО СИНА» СТУСА – УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛІЄ

Депутатка Рівненської міської ради Галина Кульчинська поділилася під час презентації, що перечитує «Листи до сина» Стуса, і назвала їх українським Євангелієм.

- У світі є чотири Євангелія, є чотири вишиті Євангелія тільки в Україні – у Рівному. Мені здається, що сьогодні ми маємо в Рівному п'яте вишите Євангеліє – наше, українське, і це «Листи до сина» Василя Стуса. Ці листи треба читати, давати

Дмитро Стус та Олена Медведєва презентують книгу

читати своїм знайомим, рідним, друзям. Вони легко завчаються напам'ять, бо лягають на серце, особливо сьогодні, – ділиться пані Галина.

Вона згадала лист, де Василь Стус, звертаючись до сина, написав: «Не гріши, сину. Це перше правило. І, може, єдине. Ні перед ким – ні перед людьми (байдуже – добрими чи злими), ні перед деревом, ні перед птахом. І тоді будеш, як Бог».

Для актриси Рівненського музично-драматичного театру Наталії Боярської ця аналогія зрозуміла, для неї творчість Василя Стуса – це про безумовну любов. А презентацію вишиваної книги вона назвала синкретичною подією, що поєднує в собі і мистецтво вишивання, і літературний напрям.

- Стус для мене – поет, якого я перечитую і відкриваю знову і знову, тому що його неологізми, красива образність наповнюють, збагачують. Безмежно його поважаю. Я просякнута цим словом, епістолярним жанром, цими листами, цими віршами, – каже Олена Медведєва.

Вона додає, що «Листи до сина» – це листи справжнього батька, який хоче передати свою любов, навіть перебуваючи на відстані. І це тепер дуже актуально, тому що багато наших українських сімей мають через війну саме такі дистанційні стосунки.

- І я знаю сім'ї, коли татусі замовляють поштою дві книги: одна йде до нього на фронт, а друга – на адресу дитини. І вони, батько та дитина, коли випадає нагода, зустрічаються онлайн, і тато читає дитині книжку. У мене

зараз така асоціація відбулася, тому що батьківська любов попри відстань, попри ті зміни, що втручаються силоміць у наше життя, є і завжди буде. Зі 47 років свого життя Василь Стус 13 років провів у таборах. Він не бачив сина протягом цих років, але продовжував його любити. І ця любов звучить досі, ми її чуємо, – каже Олена Медведєва.

Проекцію на наш час відзначив і Віктор Мазаний – це наче дистанційне навчання. Він звертає увагу, що в листах Василя Стуса – батьківські настанови, він цікавиться навчанням сина, вчителю, його листи – про любов, взаєморозуміння. А ще поет запитував, чи робить Дмитро копії своїх листів, які надсилає йому.

СТАВЛЕННЯ ДМИТРА ДО СВІТУ ЗМІНИЛО ПЕРЕПОХОВАННЯ ТІЛА БАТЬКА

- Який підліток буде робити копії? Звичайно, я їх не робив. Він це писав у зв'язку з тим, що, як потім з'ясувалося, не один, а кілька моїх листів було конфісковано цензурою... Я вдячний своєму середовищу за те, що жив, не відчуючи страху, що думав, те писав, викладав. Як зараз розумію, там були думки достатньо контроверсійні, м'яко кажучи, – відповідає Дмитро Стус.

А ще Дмитро Стус ділиться, що, звісно, він був звичайною дитиною і не виконував усього, що хотів від нього батько.

- Це не ідилія... Людину виривають зі світу, вона перебуває в іншому просторі, не розуміє, чим ми всі жи-

вемо тут. А ми не дуже розуміємо, що там відбувається. Я це сприймав більше через біль мами, через дуже складну, дуже важку її долю, яку бачиш кожен день, – розповідає Дмитро Стус.

Проте, якщо казати про поведінкові стереотипи, то син Василя Стуса керувався прикладом батька, тим, що байдуже на те, що про тебе думає суспільство.

Дмитро розповів, що його особисто, його ставлення до світу змінило перепоховання тіла батька.

- Коли ти копаєш могилу свого батька, відкриваєш труну, бачиш нерозкладене тіло, щось у тобі змінюється... Виявляється, що коли людина проживає правильно, то вона якось проковує й інших бути подібними, – міркує Дмитро Стус.

Він додає, що для батька листи були ще одним актом творчої реалізації.

- Після того як Василеві Стусу заборонили переписувати вірші й переклади, його листи взагалі почали нагадувати концентровані філософські трактати, – каже Дмитро.

І це, на його думку, про те, що не можна нарікати, а треба використовувати можливості, які залишилися.

- Як тільки почав нарікати, ти, у принципі, здався, – каже Дмитро.

За словами Дмитра Стуса, епістолярний спадок батька високо оцінили, зокрема, польські літературознавці (у цій країні дуже шанують Василя Стуса – у Варшаві є сквер його імені, там видають його твори, наприклад, збірка сучасної польської поезії і перекладач віршів Василя Стуса на польську мову Яцек Подсядло відзначений престижною польською Премією Оссолінеуму за найкращий поетичний переклад 2025 року).

А Олена Медведєва наголошує, що створенням такої вишиваної книги і самою презентацією хотіла наголосити, наскільки це важливо – писати листи, яким крутим є епістолярний жанр.

**Ірина Староселець,
Рівне
Фото авторки та
Віктора Мазаного
Укрінформ**

Мешканці будинку колядують разом із молитовною групою «Діти Святої Вервиці»

РОЗКОЛЯДА

У неділю, 18 січня, до Будинку з Серцем — Осередку Опіки (60 Richview Rd, Торонто) завітали колядники, учасники молитовної групи «Діти Святої Вервиці», що діє при церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Міссісазі.

З колядою вони принесли радісну звістку про народження Христа:

*«З колядою ми прийшли,
Божу радість принесли...
Христос народився!»*

Вже з перших акордів колядки «Добрий вечір тобі, пане господарю» зал наповнився світлим різдвяним настроєм. Особливу ат-

мосферу створили діти — маленькі артисти, які співали колядки, віншували, декламували вірші про Ісуса та Божу Матір Марію. Також вони власноруч виготовили сердечка з образочками народження Ісусика, щоб подарувати мешканцям Будинку.

На цьому святі любові не було байдужих: усі разом співали й славили народження Христа. Лунали як добре знані колядки — «Бог Предвічний», «Небо і земля», «Возвеселімся всі разом нині», — так і сучасні твори, у яких проведено паралелі між історією Святої Родина та долею нинішніх українців, змушених тікати від війни, зокрема колядка «Святкує Україна, хоч в серці тривога».

У залі панувала атмосфера радості й духовного піднесення. Особливо зворушливо прозвучала спільна молитва на вервиці: «Богородице Діво, радуйся... бо Ти породила Христа — Спаси, Избавителя душ наших».

Після завершення виступу всі мали змогу поласувати смаколиками та домашньою випічкою. Свято завершилося, але в серцях ще довго лунали срібні дзвоники, що сповіщали про народження Божого Сина в наших душах.

Колядуємо разом

Марійка Равлик

Колядники, учасники молитовної групи «Діти Святої Вервиці»

Ucrainica Research Institute

Invites you to attend a lecture

We've Lost the Fight Against Disinformation.

What Do We Do Now?

Thursday, February 19, 2026 7:00 pm
Westminster room – Old Mill Toronto, 21 Old Mill Road

Justin Ling is an award-winning investigative journalist who covers national security, politics, and plenty of other things. He is a staff columnist at the Toronto Star and a contributor to Foreign Policy and WIRED. He has covered the war against Ukraine and the threat of Russian disinformation for the past decade. His newsletter, *Bug-eyed and Shameless*, focuses on information warfare.

Justin Ling

UCRAINICA
RESEARCH INSTITUTE

BCU Foundation

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ДО УЧАСНИКІВ СПЕЦІАЛЬНОГО ЗАСІДАННЯ ВСЕСВІТНЬОГО ЕКОНОМІЧНОГО ФОРУМУ

Скорочено.

Після зустрічі з президентом США Дональдом Трампом 22 січня президент України Володимир Зеленський виступив на Всесвітньому економічному форумі в Давосі з емоційною промовою про безпеку Європи, війну Росії проти України та відсутність рішучих дій Заходу. Зеленський закликав ЄС перестати жити в режимі «Дня бабака», зміцнити власні оборонні спроможності, посилити тиск на Росію та притягнути її керівництво до відповідальності.

Дорогі друзі, всі пам'ятають прекрасний американський фільм «День бабака» з Біллом Мюрресем та Енді Макдавелл. Так, але ніхто не хотів би жити так, повторюючи ту саму річ тижнями, місяцями й, звичайно, роками. І все ж саме так ми живемо зараз. І це наше життя. І кожен форум, як цей, доводить це.

Торік тут, у Давосі, я завершив мою промову словами: «Європа повинна знати, як себе захистити». Рік минув — і нічого не змінилося. Ми досі в ситуації, коли я повинен казати ті самі слова. Але чому?

Відповідь не лише в загрозах, які існують чи можуть з'явитися. Кожен рік приносить щось нове для Європи й для світу.

Усі звернули увагу на Гренландію. І це зрозуміло, що більшість лідерів просто не знають, що з цим робити.

Президент України В. Зеленський

І здається, що всі просто чекають, що Америка «перегорить» цією темою. Сподіваюся, що це мине. Але що, якщо ні? Що тоді?

Було так багато розмов про протести в Ірані, але вони були втоплені в крові. Світ не допоміг достатньо народу Ірану — і це правда. Він стояв осторонь. У Європі було Різдво

і святкування Нового року, сезонна відпустка. Поки політики поверталися назад до роботи й починали формувати позицію, аятола вже вбив тисячі людей.

І яким стане Іран після цього кровопролиття, якщо режим виживе? Це надішле чіткий сигнал кожному агресору: «Вбий достатньо людей — і ти залишишся при владі».

Кому в Європі потрібно, щоб цей меседж став реальністю? І все ж Європа навіть не спробувала вибудувати свою власну відповідь.

Давайте подивимось на Західну півкулю. Президент Трамп провів операцію у Венесуелі, і Мадуро було заарештовано. Були різні думки щодо цього, але факт є фактом: Мадуро — в суді в Нью-Йорку.

Вибачте, але Путін — не в суді.

І це четвертий рік найбільшої війни

в Європі з часів Другої світової війни. І той, хто її почав, не лише на свободі — він досі бореться за свої заморожені кошти в Європі. І знаєте що? У нього є певні успіхи. Це правда.

Саме Путін намагається визначати, як використовувати заморожені російські активи, а не ті, хто має силу покарати його за цю війну.

На щастя, було вирішено заморозити російські активи безстроково. Я вдячний за це. Дякую, Урсуло, дякую, Антонію, та всім лідерам, які допомогли. Але коли прийшов час використати ці активи, щоб захиститися від російської агресії, рішення було заблоковано.

Путін зміг зупинити Європу.

Фото ОПУ

Джерело: СКУ

Олександра Чорна

РАЗОМ НА ЗАХИСТІ НЕБА УКРАЇНИ: ЯК РОЗПОЧАВСЯ БЛАГОДІЙНИЙ ТУР ПРИТУЛИ В КАНАДІ?

22 січня на Old Mill у Торонто відбувся благодійний вечір за участю українського громадського та політичного діяча, волонтера Сергія Притули, з його благодійним фондом. Мета його та інших запрошених благодійників — зібрати значну суму коштів на допомогу Україні.

Захід став початком туру One United Fundraiser (Єдинозбір) 2026, організованого Світовим Конгресом Українців, Благодійним фондом Сергія Притули та 412-тою бригадою «Nemesis», у партнерстві з Saint Javelin. Крім цього вечора очікується серія з ще 7 публічних подій у містах Північної Америки, присвячених підтримці захисників України на передовій та захисту цивільного населення та інфраструктури від масованих атак дронів-«шахедів».

Окрім Притули у заходах також взяли участь Олександр Ярмак, старший лейтенант Збройних сил України та командир батальйону безпілотних авіаційних систем Darknode 412-ї бригади «Nemesis»; Володимир Городничий, майор Збройних сил України та старший офіцер групи цивільно-військового співробітництва 412-ї бригади «Nemesis»; Павло Грод, президент Світового Конгресу Українців; а також Андрій Потічний, директор ініціативи СКУ Unite with Ukraine. Разом вони обговорили як спільними зусиллями Україна та її канадська діаспора можуть протистояти російському ворогу.

У інтерв'ю журналістам Forum TV, які побували на заході, Притула зазначає, що над цією спільною справою працюють як українці так і їх

Зліва: Павло Грод, Сергій Притула, Олександр Ярмак і Олександра Хичій

міжнародні партнери: «...львівська громада виділила 50 мільйонів гривень з пенсіями на ті бригади, за які ми попросили. І вже в ті бригади купуються дрони. Запорізька обласна військова адміністрація виділила 50 мільйонів гривень. І вони самостійно закупають дрони і розподіляють на ті підрозділи, про які ми просимо в рамках цього проєкту... І, відповідно, у нас збір йде в Польщі. Завершився ось щойно збір в Чехії. Наші колеги в Чехії збрали еквівалент 64,5 мільйона гривень. Ми запускаємо на початку лютого збір в Данії. І, звичайно, ми дуже розраховуємо на підтримку в Канаді і США».

За словами волонтера центр його фонду активно працює задля захисту українського неба.

«У нас є навчальний центр, ми кожних два тижні випускаємо шість екіпажів, операторів антишахедних дронів. Зараз виходимо на вісім екі-

пажів. Ми знаємо, яку номенклатуру закупляти, які є дрони якісні, які не дуже. Ми переобладнуємо транспортні засоби під потреби екіпажів. Все, чого нам бракує, максимально відверто, якщо говорити, — це фінансування цієї роботи. Причому з цього єдиного збору 90 з лишнім відсотків коштів — це дійсно на антишахедні дрони, частинка — на переобладнання транспортних засобів, а навчання ми закриваємо взагалі за кошти інших донорів» — зізнається Притула.

На запитання про те що найкраще може зробити канадська громада для українців в Україні Притула відповів лаконічно «Не звикати».

«Ми в такому важкому ментальному стані, що ми звикли до цієї біди, тому що це перманентний стан. Тобто ми кожного дня під атаками, під бомбами, під балістикою, під шахедами, під крилатими ракетами,

під чортовим орешніком в кінці кінців. Але ми зранку все одно прокидаємося, веземо дітей до школи, до садочків, йдемо на роботу. Ми граємо в страшну лотерею, ніколи не знаємо, куди завтра прилетить ракета і чи ми прокинемося. Тому ми адаптували себе до цього жаху для того, щоб жити. А люди, які мешкають в інших країнах, які не мають такого жахливого досвіду, як ховатися по бомбосховищах, як відкопувати своїх близьких з-під завалів...хотілося б, щоб Україна не зникала з радарів їхньої уваги. І чим можна допомагати Україні, тим допомагайте» — наголошує він.

Кінцева мета кампанії — профінансувати інтелектуальні системи дронів-перехоплювачів та критично важливе обладнання, що захищають міста й допомагають підтримувати роботу енергетичної та цивільної інфраструктури України. Поточна ціль — зібрати 1 мільярд гривень (UAH), що становить приблизно 24 мільйони доларів США. З моменту запуску кампанії в листопаді в Україні вже зібрано майже 198 мільйонів гривень (4,7 млн доларів США). Зібрані кошти дозволять забезпечити підрозділи на передовій дронами-перехоплювачами, засобами зв'язку та технічним обладнанням для посилення української протиповітряної оборони.

Фото: Forum TV

Джерела: Офіційний сайт Світового Конгресу Українців та інтерв'ю Forum TV. Олександра Чорна

THE BATTLE OF KRUTY: MYTH AND REALITY

Myth

In January 1918, the Central Council (Central Rada) dispatched 300 volunteers aged 14 to 17 from the Student Squad (Student Kuren) to face certain death at Kruty. Historian Dmytro Doroshenko described them as “young people, half-children, who had never held weapons in their hands before.”

Truth

Around 400 cadets took part in the battle near Kruty, comprising of senior officers and cadets from the First Ukrainian Military School named after Bohdan Khmelnytsky, many of whom had prior combat experience (with some having already served in World War I). Additionally, there were fighters from the Death Squad (Kuren Smerti), a volunteer unit formed by soldiers returning from World War I, and experienced free Cossacks from the city of Hlukhiv, who were also older and had combat backgrounds. It was these individuals, rather than inexperienced high school and university students, who made up the primary fighting strength of the defenders at Kruty.

Only 100 members of the Student (Auxiliary) Company of Sichovi Striltsi—between 114 and 130 fighters, depending on the source—made it to Kruty. These members included volunteers from St. Volodymyr's University, the recently founded Ukrainian People's University, high school students from the 2nd Ukrainian Gymnasium of the Brotherhood of Cyril and Methodius

Bratstvo, and students from other educational institutions in Kyiv. They were positioned in the defense's safest area, leaving the youngest and those without any shooting experience in reserve.

Twenty senior commanders and over 500 defenders made up the Ukrainian side in the Kruty combat. On a railroad platform, they had a cannon and sixteen machine guns. More than 4,000 fighters, including a detachment of Baltic sailors from Berzin's 2nd Army and troops of Petrograd and Moscow Red Guards from Yegorov's 1st Army, were to attack them. Armored trains No. 2 and V. Lenin were to provide artillery and machine gun fire to support the infantry assault. Despite being in Bahmach at the time of the war, Mikhail Muravyov led the assault on Kyiv.

The Ukrainian garrison was thus small for two reasons. The 1st Sichovy Striltsi Hundred, the combat unit of the Chorni Haidamaky of the 2nd Ukrainian Military School, and the Serdyutsky Detachment (zahin) of the P. Doroshenko Regiment (polk)—a total of 500 fighters—were sent to Poltava because the Kyiv Military District headquarters anticipated that the main Bolshevik attack would originate there. Meanwhile, Muravyov launched an offensive in the direction of Bahmach. Second, 300 soldiers from Symon Petliura's 3rd Haidamaky Regiment were meant to support the Kruty defenders, but they were compelled to withdraw to Kyiv in order to put an end to the Bolshevik revolt at the Ar-

senal factory.

There was a third reason: the UNR army was in desperate need of both professional soldiers and weapons and ammunition at the time, as it was still being assembled from volunteers from all around the nation. Additionally, several Ukrainianized regiments were transformed from allies into possible foes by Bolshevik propaganda. For example, the Taras Shevchenko Regiment, which was based in Nizhyn and had declared neutrality, could be a threat to the Kruty defenders. As a result, only patriotic Ukrainians—many of whom were young—could be relied upon.

The units at the locations close to Kruty were under the command of Sotnyk Averkyi Honcharenko. As previously stated, soldiers from the Death Squad and cadets from the military school carried out the primary assault. Four platoons of 28 to 30 students each were formed from the student hundred. One squad, made up of younger individuals and those who lacked shooting skills, was kept in reserve and placed between the positions and the station, while three squads took up positions. Units of the Death Squad were also sent to the left flank of their positions in order to support the students.

The battle of Kruty was a fairly successful military operation, despite the enemy's considerable advantage and the station's surrender. The Bolsheviks sustained far more casualties than the

Ukrainian soldiers over its roughly six-hour duration. The Kruty defenders were only compelled to retreat in a coordinated fashion in the evening, primarily due to a lack of ammunition. Ten officers and perhaps 250 soldiers—mostly young men from the 1st Ukrainian Military School—were killed or injured, according to Honcharenko. As various sources state, between 70 and 100 soldiers were killed, while Bolshevik losses, according to one report, reached 300 people.

The most tragic episode of the Battle of Kruty was the death of a group of students who got lost during their retreat and ended up at a station that had already been occupied by the Bolsheviks. The next day, enraged Red Army soldiers cruelly tortured and then shot all the prisoners with explosive bullets.

But their sacrifice wasn't in vain: leaving, the Kurtyans dismantled the railway tracks, which delayed Muravyov's advance on Kyiv for several days. These days proved decisive in the negotiations that were taking place in Brest at the time and made it possible to conclude the Brest Peace Treaty with the countries of the Quadruple Alliance, one of the main points of which was the international recognition of the UNR.

Source: Ukrainian Institute of National Memory (UINM)

Oleksandra Chorna

UKRAINE'S AMBASSADOR TO THE U.S. REFUTES CLAIMS OF CHRISTIAN PERSECUTION IN UKRAINE

Ukraine's Ambassador to the United States, Olha Stefanishyna, has publicly responded to anti-Ukrainian statements by Congresswoman Anna Paulina Luna, who alleged that Christians are being “persecuted” in Ukraine. Stefanishyna emphasized that these claims do not correspond to reality and are elements of Russian propaganda. She also noted that the Embassy of Ukraine in the United States is always ready to provide verified and truthful information.

According to the ambassador, Ukraine has one of the most diverse religious landscapes in the region. More than 30,000 religious organizations are officially registered in Ukraine, many of which would not be able to operate in Russia — where religious minorities are systematically persecuted, even when they do not express political views or demonstrate loyalty to the authorities. Stefanishyna stressed that allegations of “persecution” come exclusively from a church institutionally linked to Moscow, making it clear that the current issues surrounding the Ukrainian Orthodox Church (Moscow Patriarchate) are geopolitical rather than religious in nature.

The ambassador also recalled that during the period of full-scale war, 1,378 religious communities voluntarily changed their affiliation — that is, parishes of the UOC (Moscow Patriarchate) transferred to the Orthodox Church of Ukraine. She commented on the tensions associated with these transitions: “This is their right. In some communities, internal tensions have arisen, which Russian propaganda actively exploits. Ukraine is a democracy, and all such disputes are resolved exclusively through the courts,” she emphasized.

Stefanishyna further underlined that Ukrainian legislation in no way restricts freedom of religion, worship, or religious doctrine. It only prohibits institutional ties with organizations that act in the interests of the aggressor state. The Russian Orthodox Church clearly falls into this category; therefore, its canonical link with the Ukrainian Orthodox Church of the Moscow Patriarchate is precisely the issue.

American Representative Anna Paulina Luna is known for her anti-Ukrainian stance and wide-ranging criticism. However, her statements and posts on

X resemble a consistent campaign against Ukraine rather than an ideological defense of the church. She voted against aid packages for Kyiv, initiated a bill calling for U.S. withdrawal from NATO, met with a representative of the Russian leadership, Kirill Dmitriev, and recently announced an invitation to deputies of the Russian State Duma to Washington to discuss “peace negotiations.” At the same time, she has never visited Ukraine or seen the lives of Ukrainian Orthodox Christians firsthand — further confirming the artificial nature of her claimed “concern for Christians.”

Recently, Luna also became a mouthpiece for Oleksandr Dubinskyi, a Ukrainian MP suspected of high treason, who baselessly accuses Kyiv of persecuting 42,000 political prisoners. The congresswoman even announced her intention to appeal to the U.S. State Department on this issue in order to exert potential pressure on Ukraine.

Olha Stefanishyna responded to this disinformation as well. The ambassador noted that Ukraine's entire penitentiary system currently holds about 34,600 inmates and that there are no political

prisoners in the country: “As a state at war, Ukraine is obliged to counter the activities of individuals acting in the interests of the enemy; however, everyone has a guaranteed right to legal defense in court,” the ambassador wrote.

Claims of “Christian persecution” in Ukraine are a convenient manipulation for Russia, aimed at gaining favor with a Western conservative but poorly informed audience. Narratives about allegedly “anti-Christian” processes in Ukraine are presented as simple slogans, without acknowledging Ukraine's multi-confessional reality or the actual situation of Ukrainian Christians.

It is also important to remember the tradition within Russian Orthodoxy of singling out the Ukrainian Orthodox Church as a supposedly “special” church with unique representativeness of Christianity in Ukraine. At the same time, Russia itself systematically persecutes religious minorities and has turned the Russian Orthodox Church into a fully controlled propaganda instrument — one that, moreover, lacks broad popular support among the population.

Source: Christians for Ukraine

OLEKSANDR MYKHED'S PORTRAIT OF EASTERN UKRAINE

I Will Mix Your Blood with Coal: Snapshots from the East of Ukraine by Oleksandr Mykhed is a literary exploration of Eastern Ukraine, particularly the Donetsk and Luhansk regions, blending travel narrative, history, interviews, and cultural commentary. It engages deeply with the lived experience of people in the region long before Russia's full-scale invasion and during the ongoing war.

Mykhed, a PEN Club member, visits cities such as Severodonetsk, Bakhmut (a city that has largely ceased to exist), Lysychansk, and Dobropillia. He explores the unique identities and characteristics of these places, going beyond the common perception that the region exists solely around industry. The author shows that the coal and other re-

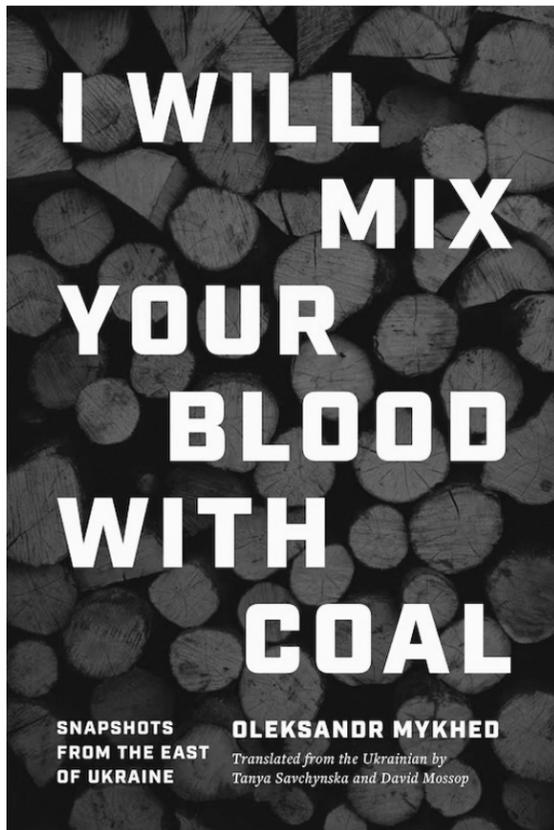
sources extracted from the land have always been valued more highly than human life under every regime, a harsh reality that has left a lasting imprint on the people's mentality, their experiences, and their hopes for the future.

The book is not conventional reportage. Instead, it blends travel narrative, historical storytelling, and reflections from Ukrainian intellectuals, combining first-hand conversations with locals, archival fragments, and insights from prominent cultural figures such as Serhiy Zhadan, Roman Minin, Olena Stiazhkina, Volodymyr Rafayenko, and Ihor Kozlovsky. Reviewers note that its strength lies in a polyphonic approach—presenting the voices of residents, miners, activists, and thinkers rather than a single authoritative perspective. This method reflects the real tensions and ambiguities of the region's history and identity.

Mykhed's portrayal traces industrial heritage, wartime traumas, and how landscapes like Severodonetsk or Bakhmut carry layered meanings. The stories of coal miners and everyday life surface broader truths about humanity, resilience, loss, and hope. His book provides insights into the foundations of Eastern Ukrainian identity, showing that it cannot be reduced to simplistic stereotypes. The author also raises broader questions about industrial legacies, social justice, and the struggle to build new identities in regions long shaped by extractive economies.

As Volodymyr Rafayenko reflects in the book, the lived realities of Eastern Ukraine go far beyond superficial labels or geopolitical narratives:

"What is the 'Donbas identity'? We should probably start with a clarification that Donbas is the Donbas coal basin, which mostly doesn't coincide with the occupied territories, nor with Ukrainian territories as such... In our case, it was the other way around. Having already built industrial facilities, the state used the money left over to build a

English language book cover

theater or circus with a dolphinarium... The total subordination of the human community to artificial and mechanical formations of civilization produced unnatural rhythms of human existence... Coal and metal eventually became symbols that were considered superior to any other values... A person from this world doesn't trust conversations about culture and politics. That person would rather stick to 'simple work guidelines' and understandable values... It's easy to deceive those who are not used to verifying the objective world with invisible laws and certain principles of creating meaning for the sake of understanding reality" (Mykhed 296–297).

This passage captures the essence of Mykhed's approach: Eastern Ukraine is a region shaped by industry, history, and layered cultural dynamics, where human life and creativity have often been subordinated to mechanized and ideological structures. The book does not attempt to provide definitive answers or exhaustive sociological analysis; instead, it offers clues and reflections that allow readers to engage with the emotional and cultural textures of the region.

Ultimately, *I Will Mix Your Blood with Coal* is both a vivid chronicle of life dependent on coal and a poignant reflection on dignity, identity, and resilience in a region scarred by history, exploitation, and war. It challenges readers to reconsider preconceptions about Eastern Ukraine and invites reflection on the human costs of industrial legacies, conflict, and social transformation.

Works Cited

Mykhed, Oleksandr. *I Will Mix Your Blood with Coal: Snapshots from the East of Ukraine*. Translated by Tanya Savchynska and David Mossop, Northwestern University Press, 2025, pp. 296–297.

Nadia Lemko

...

We met in December 2019 in Kyiv and talked about compassion, elusive jazz, and the state's responsibility for ensuring that people can preserve their humanity.

What is the "Donbas identity"? We should probably start with a clarification that Donbas is the Donbas coal basin, which mostly doesn't coincide with the occupied territories, nor with Ukrainian territories as such. So when we talk about eastern Ukraine and use the term "Donbas," we are actually doing what both the tsarist and the Soviet authorities did: We are evaluating the world of culture through the lens of industry and money. So we made a mistake at the very beginning of the conversation.

However, in the general media sense, this is already the established name of the region, there's no denying it. When people say "Donbas," they don't usually mean the area of coal deposits. A few things need to be clarified before the conversation about identity. First, Donbas, in the cultural sense, is Ukraine. Second, in the twentieth century, these Ukrainian lands were firmly united not just by industry, but also by their postwar fate — I mean the Second World War. This fate was as follows: The villages remained more or less Ukrainian, and the cities were quite quickly Russified. These are well-known facts.

There was no one left to rebuild Donbas after the war. So specialists and ordinary working people from Russia and other Soviet republics began to arrive here en masse. Obviously the only possible language of the urban conglomerates was Russian. These processes clearly influenced the formation of the region's culture, in particular of its national map.

Concerning my city (first it was Luzivka, then Stalino, and then Donetsk, at the end of the nineteenth century it emerged as an urban mechanism in a rather unnatural way for Ukraine. I mean, in a normal situation, culture appears first, and then industry. In our case, it was the other way around. Having already built industrial facilities, the state used the money left over to build a theater or circus with a dolphinarium.

What was becoming increasingly important was not the values of human life, but the factory where a person worked. People woke up to the sound of a whistle, and they went to bed to the sound of a whistle. They lived between morning and evening whistle, and not between Easter and Christmas.

The total subordination of the human community to artificial and mechanical formations of civilization produced unnatural rhythms of human existence. This in turn determined a specific mentality, a special attitude to life. Coal and metal eventually became symbols that were considered superior to any other values.

To those mental tendencies that already existed, the Soviet authorities added denationalization, and the internalization of cities, first of all Donetsk. Obviously, the state didn't want any problems with the national identity of the workers — Ukrainian, Russian or any other. And instead, it needed a factory as a mechanism that wouldn't cause any problems. That's why such ideological standards, a kind of etiquette of an industrial region, were created, where the issue of national identity became absolutely marginal and excluded from the generally accepted social discourse. Conversation about cultural values was allowed only within permitted limits, that is, as an official pathos that has nothing to do with real life.

This is how a special style was created, a way of thinking where a mechanism, a machine, a tool deserved trust, but that was not the case for a book, a piece of music, and definitely not a history textbook. A person from this world doesn't trust conversations about culture and politics. That person would rather stick to "simple work guidelines" and understandable values. But one thing is clear: When there's a lack of cultural foundation, no matter how wise a person considers themselves and no matter how substantive their knowledge and skills, they will become, in the intellectual sense, endlessly vulnerable, gullible, paradoxically combining practical adequacy and impressive naivete. As a rule, a specificity, even a certain rigidity, of thinking is combined in such a personality with the lack of immunity to the world of ideological structures. It's easy to deceive those who are not used to verifying the objective world with invisible laws and certain principles of creating meaning for the sake of understanding reality.

...

Text excerpt from the book *I Will Mix Your Blood with Coal*

10 МІФІВ ПРО ХОЛОД, В ЯКІ ВИ, МОЖЛИВО, ВІРИТЕ

З настанням зимового сезону інформаційний простір заповнюється порадами, народними прикметами та застереженнями щодо того, як уберегтися від холоду. Проте значна частина цих знань, що передаються з покоління в покоління, не витримує наукової перевірки. Розуміння фізичних та біологічних механізмів, що стоять за зимовими явищами, є критично важливим не лише для загальної ерудиції, а й для безпеки людини в екстремальних умовах.

Аналіз десяти найбільш розповсюджених міфів дозволяє відокремити фольклор від реальності та з'ясувати, як насправді працює організм і довкілля за низьких температур.

1. Холодне повітря як причина застуди

Поширене переконання, що перебування на морозі автоматично призводить до захворювання, є біологічною помилкою. Застуду та грип спричиняють віруси, а не низька температура як така. Хоча деякі дослідження вказують на те, що віруси довше зберігають життєздатність у холодному та темному середовищі, основною причиною зимових епідемій є зміна соціальної поведінки.

Узимку люди проводять значно більше часу в закритих, погано провітрюваних приміщеннях, що сприяє швидкій передачі інфекцій від людини до людини. Крім того, низькі температури можуть тимчасово знижувати ефективність природних захисних бар'єрів організму — імунітету, що може призвести до, що віруси чи бактерії, які вже є в організмі, зможуть розмножитися і призвести до захворювання.

2. Поведінка тварин та прогнозування опадів

У народній метеорології існує твердження, що корови лягають на землю, відчуваючи наближення дощу або снігу. Прихильники цієї теорії вважають, що тварини намагаються зберегти сухою ділянку трави під собою. Проте спостереження показують, що корови відпочивають лежачи з багатьох причин, які не мають жодного стосунку до атмосферного тиску чи опадів. Використання такої ознаки для прогнозу погоди є статистично ненадійним та не має наукового підґрунтя.

3. Механізм взаємодії солі та льоду

Всупереч поширеній думці, сіль не «розтоплює» лід у термічному розумінні цього процесу. Насправді відбувається фізико-хімічне явище, відоме як пониження температури замерзання. Додавання солі до води перешкоджає формуванню кристалічної решітки льоду, дозволяючи воді залишатися в рідкому стані за температур, що значно нижчі за 0°C. Сіль лише змінює поріг замерзання, а не виділяє тепло для плавлення.

4. Визначення хуртовини в метеорології

Не кожен сильний снігопад є хуртовиною. З точки зору метеорології, хуртовина (або буран) визначається не лише інтенсивністю опадів, а й силою вітру. Згідно зі стандартами різних метеорологічних служб, для класифікації шторму як хуртовини необхідна наявність тривалого сильного вітру швидкістю від 48 до 56 км/год. Отже, ключовим фактором тут є саме кінетична енергія повітряних мас, що переносять сніг.

5. Температурний поріг випадіння снігу

Існує міф, що сніг може йти лише тоді, коли температура повітря опускається нижче 0°C. Проте метеорологічні дані свідчать, що опади у вигляді снігу можливі навіть за температури приземного шару повітря від 0 до 2°C. Це залежить від вертикального профілю температури в атмосфері: якщо сніжинки не встигають повністю розтанути під час падіння через тепліші шари повітря, вони досягають

землі в замороженому стані.

6. Межа замерзання води

Хоча в шкільних підручниках 0°C вказується як точка замерзання води, у природі та лабораторіях існують винятки. Вода може перебувати у стані «переохолодження», залишаючись рідкою за температур, значно нижчих за нуль. У хмарах було зафіксовано краплі води, що зберігали рідкий стан навіть при –30°C. Це можливо за умови відсутності центрів кристалізації, навколо яких міг би почати формуватися лід.

7. Небезпека вживання снігу для гідратації

Вживання снігу замість води в екстремальних умовах може призвести до зворотного ефекту — дегідратації. Сніг має низький вміст води порівняно зі своїм об'ємом. Крім того, організм змушений витратити величезну кількість енергії та внутрішнього тепла на те, щоб розтопити сніг і нагріти його до температури тіла. Ця енергетична втрата виснажує людину швидше, ніж отримана волога вгамовує спрагу.

8. Міф про миттєве переохолодження у воді

Падіння в крижану воду є вкрай небезпечним, але смерть від гіпотермії зазвичай не настає миттєво. Процес критичного зниження температури внутрішніх органів може тривати до години. Більшість смертельних випадків у перші хвилини занурення спричинені «холодовим шоком» — неконтрольованою панікою та рефлекторним вдиханням води, що призводить до утоплення. Якщо людині вдається стабілізувати дихання протягом перших двох хвилин, вона має близько 30 хвилин для активних дій до того, як ефекти гіпотермії стануть критичними.

9. Вплив фізичних вправ на організм узимку

Існує хибне уявлення, що інтенсивне дихання на морозі може «заморозити легені». Насправді людський організм надзвичайно ефективно нагріває повітря під час проходження через дихальні шляхи. Відчуття поклолювання або сухості в горлі під час тренувань зумовлене низькою вологістю зимового повітря, що призводить до легкого подразнення слизової оболонки трахеї, а не до термічного пошкодження легеневої тканини.

10. Шляхи втрати тепла тілом

Популярне твердження, що людина втрачає до 90% тепла через голову, є одним із найбільш стійких міфів. Це припущення базувалося на неоднозначних дослідженнях минулого. Хоча шкіра голови має щільну мережу кровоносних судин, що дійсно сприяє тепловіддачі, об'єктивні дані вказують на те, що втрата тепла через голову пропорційна її площі відносно всього тіла. Будь-яка незахищена частина тіла втрачатиме тепло однаково інтенсивно, і показник у 90% є науково необґрунтованим.

Олександр Л.
«Day Today»

RESILIENT HEARTS: CHILDREN'S MEDICINE IN WARTIME UKRAINE

Four year old who suffered as a result of the attack on Dnipro on December 6, 2026.

Photo of Dnipropetrovsk Oblast Administration

The outbreak of full-scale war in Ukraine transformed children's hospitals overnight, confronting them with challenges no pediatric institution could have anticipated. Despite infrastructure damage caused by shelling, chronic staff shortages, the absence of reliable shelters, and substandard working conditions—including operating with broken windows and on emergency generators—pediatric hospitals across the country continue to deliver essential medical care. Every child in Ukraine deserves access to high-quality healthcare in safe, dignified conditions.

The Dnipro Regional Children's Clinical Hospital, located on Kosmichna Street, has served the community since 1981. Today, the hospital operates 12 specialized departments, including a modern oncohematological center, and provides care to children under the age of 18. It is widely recognized as one of the leading perinatal and neonatal centers in central and eastern Ukraine.

Since the beginning of the full-scale invasion, the hospital's staff have demonstrated extraordinary professionalism and unwavering dedication, saving dozens of young lives. In February 2022, the neonatal intensive care unit swiftly organized a makeshift bomb shelter, protecting newborn infants during Russian attacks.

Throughout the war, the hospital has played a critical role in supporting internally displaced families, particularly those evacuated from the Donetsk, Luhansk, Kherson, and Zaporizhzhia regions. As a result, the hospital is now admitting significantly more patients than before, including pregnant women, high-risk newborns, premature infants, and babies born into displaced families.

One of the hospital's most vital units is the department for premature and low-birth-weight infants, where physicians care for babies weighing as little as 500 grams and suffering from severe respiratory, cardiovascular, and other life-threatening conditions. For these extremely vulnerable patients, precise and continuous infusion therapy is often a matter of survival, as even minimal dosing errors can result in serious complications.

To strengthen lifesaving neonatal care, the hospital is seeking support to acquire Aitecs 21016 syringe infusion pumps. These devices provide highly accurate medication delivery, enable the continuous and simultaneous administration of multiple drugs, ensure maximum safety for newborns, and significantly reduce the risk of human error—an especially critical factor under wartime conditions and increased medical workloads.

This appeal is not simply about upgrading medical equipment; it is about saving lives, safeguarding the health of children born under extraordinarily difficult circumstances, and supporting families affected by war.

The BCU Foundation respectfully invites you to support the Dnipro Regional Children's Clinical Hospital. Funds raised through the Foundation's Resilient Hearts event on February 21, 2026, will directly benefit the hospital and represent a meaningful investment in children's lives, safety, and future. We kindly encourage you to consider contributing toward the hospital's most urgent needs and helping ensure that vulnerable children continue to receive essential medical care.

Oleksandra Chorna

ЯК ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ ДОПОМАГАЄ МАЛЕНЬКИМ УКРАЇНЦЯМ З АУТИЗМОМ ВІДКРИВАТИ НОВІ МОЖЛИВОСТІ

В Україні понад 3 млн людей мають інвалідність. Це означає, що державі критично необхідно розбудувати безбар'єрне середовище й роботи так, аби кожному й кожній було комфортно жити у своїй країні. Але на цьому шляху Україна не сама. Європейський Союз активно підтримує впровадження нових стандартів інклюзивності.

У межах кампанії "Разом небайдужі" розповідаємо про Академію "КІДДОМ", яка допомагає дітям з аутизмом зрозуміти жести, уперше заговорити й почати взаємодіяти з іншими.

Катерина Пашко виховує двох дітей із розладами аутистичного спектра: 16-річну Марію та 14-річного Матвія. Родина жила в Херсоні, але під час окупації була змушена виїхати. Діти перейшли на онлайн-навчання і вже не могли відвідувати корекційні заняття, як раніше. З часом до цього додалися виклики підліткового віку: емоційна нестабільність і труднощі з соціалізацією.

Та за пів року безкоштовних занять із новими корекційними педагогами та психологами ситуація змінилася. "Діти стали емоційно врівноваженими. Також розвинулося мовлення, творчі здібності й комунікація з іншими дітьми. Для мене найважливішим було знов відчуття, що ми не самі на цьому шляху", – ділиться Катерина.

личезну перевагу, бо могли продовжувати заняття. Декілька разів біля нас падали ракети, але діти в бомбосховищі цього не чули", – ділиться В'ячеслав.

Академія неприбуткова, тому постійно шукає донорів, щоби працювати далі. У 2024–2025 рр. їм допомогла БО "Мережа 100 відсотків життя Рівне", яка виграла грант від Європейського Союзу. Після кон-

уже понад 220 сімей. В'ячеслав згадує, як один малюк показав результат занять у найнесподіваніший момент: "Під час завершальної конференції маленький Міша почав бігати й нервувати – тоді його мама виступала і не могла приділити йому час. Логопед Людмила взяла планшет із програмою TippyTalk [застосунок, який допомагає людям із розладами комунікації спілкуватися за допомо-

лася дуже сильна реабілітація у дітей, вони отримали багато користі саме від цього проєкту", – ділиться чоловік.

Роботу своєї команди В'ячеслав називає "вікном можливостей". Каже, що Академія має чимало історій, коли діти після занять починали навчатись у звичайних школах.

Один із них – Сашко Міцул. Раніше хлопчик майже не спілкувався з однолітками, не міг довго перебувати в приміщенні з кількома людьми та не виражав емоцій. Після курсу занять він став емоційно стабільнішим, зацікавився навчанням, а рідні почали краще розуміти його потреби.

"Ми були дуже щасливими, що потрапили до проєкту. Сашко навчився зв'язно говорити та відповідати на запитання. У нього покращилося мовлення, координація пальців рук і дрібної моторики. Він пішов у дитячий садок, а потім у загальноосвітню школу. Кожен маленький успіх Сашка був для нас радістю. Ми дуже вдячні всім фахівцям", – роз-

Марія та Матвій Пашко. Фото з особистого архіву Катерини Пашко.

Фото ілюстративне з Facebook-сторінки Академії "КІДДОМ"

Допомогу родина отримала в Академії розвитку, підтримки та соціальної адаптації дітей "КІДДОМ".

Як з'явився центр для дітей із порушеннями розвитку

Академія в Києві активно працює з 2022 року. За цей час вона допомогла сотням дітей з розладами аутистичного спектра (РАС), дитячим церебральним паралічем (ДЦП), розладами дефіциту уваги та гіперактивності (РДУГ), а також особливостями психо-мовленнєвого розвитку.

Керує закладом В'ячеслав Козак. Чоловік виховує чотирьох дітей, двоє з яких – 12-річні близнюки – народилися з РАС. Нині вони вже реагують на звернення, виконують прохання та ростуть дуже активними. Саме особиста історія В'ячеслава спонукала його відкрити Академію.

"Ми хотіли запуститися ще у 2018-му, але не вийшло. А потім почався ще й COVID-19. Зрештою вирішили створити центр в іншому місці, біля молодіжної бібліотеки Печерського району. І коли почалася повномасштабна війна, ми мали ве-

курсного відбору кошти спрямували на підтримку "КІДДОМ".

Так 53 дитини з порушеннями розвитку, які виховуються в родинах переселенців або військових, пройшли безкоштовні заняття з фахівцями, а батьки відвідали індивідуальні консультації, тренінги та сесії з психологами.

"Вікно можливостей" для дітей із РАС

Допомогу в "КІДДОМ" отримали

Фото ілюстративне з Facebook-сторінки Академії "КІДДОМ"

гою картинок. – Ред.], і Міша зміг показати, що йому потрібно".

За сприяння Євросоюзу вихованці Академії змогли відвідати по 400 занять із корекційними фахівцями. Це унікальна кількість. Адже зазвичай подібні програми покривають до 50–100 занять, а 75% дітей із РАС, за словами В'ячеслава, потребують постійної підтримки. "Саме європейський проєкт зробив серйозний внесок у підтримку таких сімей. І ми можемо говорити про те, що відбу-

повідас бабусю хлопчика Ірина Міцул.

Та завдяки фаховій допомозі діти з порушеннями розвитку можуть не лише навчатись у звичайній школі. У дорослому віці багато з них здатні працювати та заробляти собі на життя. Одним із дієвих кроків їхньої інтеграції є підтримане проживання. Це коли люди працюють (наприклад, на виробництві чи в пекарні), живуть окремо, але отримують допомогу в побуті та соціалізації.

Хоча таку модель потрібно ще розвинути по всій Україні, деякі зрушення вже є. Нині уряд працює над імплементацією Європейської гарантії для дітей – ініціативи ЄС, покликаної забезпечити дітей з уразливих категорій доступом до базових послуг і зменшити ризики соціальної ізоляції. Усе це є частиною спільного бачення України та Євросоюзу – розвиток суспільства, де інклюзія є нормою, а не винятком.

Цю статтю надруковано за підтримки Європейського Союзу.

**СПЕЦПРОЄКТ
"РАЗОМ НЕБАЙДУЖІ"
«Українська Правда»**

Адвокати Тарас Грицина і Петро Гамівка

- ◆ Судові адвокати у справах заповітів і майна
- ◆ Купівля та продаж нерухомості
- ◆ Сімейне право
- ◆ Нотаріальні послуги

1081 Bloor St. W. #200
Toronto, ON M6H 1M5
Tel.: (416) 532-8006

SMITH MONUMENT COMPANY LIMITED

Заснована 1919 року

349 Weston Road (North of St. Clair) Toronto, Ontario M6N 3P7

Єдина в Онтаріо

українська фабрика пам'ятників

- Фабрика і вистава відкриті для публіки (понад 60 пам'ятників на виставі)
- Обслуговуємо всі цвинтарі Канади і США
- Наші висококваліфіковані виконавці мають понад 300 років досвіду
- Ввічлива і професійна обслуга
- Позагодинні зустрічі за домовленням
- Домашні зустрічі можливі

Звертайтеся до власника
Андрія Латишка:

416-769-0674 або 1-888-836-7771

Плянуйте посвячення нового пам'ятника на Зелені Свята чи Великдень?

Зауважте, що виготовлення пам'ятника на замовлення може тривати від 2-х до 4-х місяців.

Замовляйте якнайшвидше, щоб уникнути розчарувань.
Фірма виготовлення пам'ятників

Eternity in Granite

вигідно розташована в бюрі Цвинтаря, пропонує:

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи будь-якою мовою на бажання замовника
- Помірковані ціни

"Eternity in Granite" передає свої прибутки на утримання Цвинтаря.
За дальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4N9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264
Факс: (905) 847-9108

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА
SONG OF UKRAINE

3 понеділка до п'ятниці
в 9 год ранку
на хвилі 1320 AM

В прямому ефірі
www.cjmr1320.ca

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
п'ятниця - 9 AM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM
вівторок - 1 PM*

OMNI - BC
неділя - 8 AM
вівторок - 10 AM*
п'ятниця - 2 PM*

*Повторення

**ПЕРЕДПЛАТИТЬ
ГАЗЕТУ
«ГОМІН УКРАЇНИ»**

**КУПУЄТЕ ЧИ
ПРОДАЄТЕ, -
ПОСИЛАЙТЕСЯ
НА ОГОЛОШЕННЯ В
«ГОМОНІ УКРАЇНИ»!**

T.M. CONTRACTING
HEATING, COOLING &
PLUMBING COMPANY

Terry
+1 (647) 622-2636
tmcontract@yahoo.com
www.tmcontract.ca

Будьмо в КОНТАКТ-і

**ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM**

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

ПОСТУП

українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі

www.cirvfm.com

e-mail:
ukrradiofm@gmail.com

Facebook:
Lyubomyra Matviyas

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!

Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Шановні передплатники,

Редакція «Гомону України» з особливою вдячністю звертається до Вас, за вашу незмінну й багаторічну підтримку. Саме завдяки Вам наша газета вже понад 75 років залишається надійним джерелом новин та зв'язку для української громади.

Повідомляємо, що починаючи з 1 січня 2026 року, діятимуть оновлені ціни на передплату. Це рішення пов'язане зі зростанням витрат, зокрема значним підвищенням поштових послуг від Canada Post, вартості друку, матеріалів та загальних виробничих витрат.

Щиро дякуємо Вам за розуміння, підтримку та багаторічну довіру.

З повагою,
Адміністрація «Гомону України»

Категорія відправлення	Стара ціна	Нова ціна
Публікаційна пошта (Канада)	75 CAD	90 CAD
Стандартна пошта (Канада)	100 CAD	125 CAD
Відправлення до США	120 USD	150 USD
Міжнародні відправлення	250 USD	275 USD

STAND WITH UKRAINE

BCU FINANCIAL WILL MATCH ALL DONATIONS

MADE TO THE UKRAINE HUMANITARIAN AID FUND & FRIENDS OF UKRAINE DEFENSE FORCES FUND UNTIL DECEMBER 25, 2025 – UP TO A TOTAL OF \$100,000!

DEPOSIT SPECIAL

3.50%*

34 months

3.30%*

14 months

Visit your local BCU Financial Branch or bcufinancial.com for more details.

/BCUFinancial

/bcu-financial-group/

@bcufinancialgroup

* Terms and conditions apply: 34-month and 14-month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from November 7, 2025. Rates are annual and subject to change.